

Mascotte

HET SEX-BLAD
VOOR MANNEN

De mooie Suzy Cooney is een agentien, maar ze mag er wagen voor haar jaren, iets wat heel weinig mensen zullen begrijpen, of het moeten de edelmeesters zijn van de haren die een (verliefde) ege van haar wagen. Deze goed gevormde schoonheid werd gekozen in het bekende Engelse badhuis Torgue en ontbreekt ze tegenwoordig als fotomodel in Londen werkt, in ze in de vakanties tijd op het strand te vinden... als fotografe. De meeste badgasten vinden het echter leuk om haar te fotograferen dan om zelf gefotografeerd te worden...

Nr. 355 AUGUSTUS 1970

De Mascotte MAGAZINE

NEDERLAND
MET EXTRA BIJLAGE f 1,75
BELGIË 25 Fr.

DRUK EN UITGAVE A.T.H.
POSTBUS 507 - ROTTERDAM
(Ongedrukt voor jongeren den 10 jaar)

BIJ DE VOORPLAAT

De meeste vakantiegangers zijn gelukkig weer veilig aangekomen op het werk, in kantoor of atelier, om weer een heel jaar lang te dromen van de paar weekjes vrijheid die achter de rug zijn. Niet also de verschillende collega's die op hun werk dit charmante weekendje aangekomen, ook al zit ze er dan bij als een sekerwetse kleermaker. Voor hen is de vakantie een lange kwalling van verlangen naar hun dagelijkse werk! Maar over de mooie Mary Collins als Miss Augustus op onze bladzijde.

HIERNAAST:

Suzy Cooney ziet er echt uit als het meisje een gedwongen een rechtje mee naar te brengen en het vliegtuig door de mist heen leiding kan maken op het vliegveld en naar een andere plaats moet vliegen (zie ons verhaal „DE PSEUDO MEVROUW MASON“). Hoe je die ze'n pose het beste kan aanpakken is een nuttige en interessante handleiding voor iedere luchtreiziger...

NAAKTE HUIS- MOEDERS

Hee speelt u het vinden als u bij een wildvreemd huis eenbeide en mevrouw deed open, elken met een knurig net schorpe een en verder nikt! Vast u het vreemd te horen dat de meeste huismoeders het prettig vinden de kuisen te kuisen met alleen een plukje in seksebrekde enz. Of dat een eenzame huismoeder paedeltje-naekt een meukerwichte onder handen heeft. Veel vrouwen houden er van hun vrienden en op te bellen, bloemen te schikken, de won te doen, lezen, kortom het gewone huishoudelijke werk te verrichten met zo weinig mogelijk

Sekse in de kuisen —
laker kakeel

om het ligt. Menige kuisenbezoeker, melkboer of afleveringsloper een kuisoverbeekde kunnen schelden, sekseijk tot meukere glorie van hmevrij, al is dan het gaste deet silt eigen een fantasie gekeren. Zo erg is het nu ook weer niet. Het is bij de vrouwen gewoon een kuisen van zich prettig veelen als ze er zo bij lopen, niet beaald het overwekte bezoek van een of sedere vreemde meuker die de kuisen sfoopt met vete of leemeyen. Omege kuisen om Egeleis kuisen en de kuisen streanden binnen. De meeste kuisen overheden niet inderdaad heel wat vrouwen graag sekse

Ongewenst tijdens de
ochtenbezigheden.

Ook de licentietjes moesten verzorgd worden;
met de vrije seksier voelden ze zich op hun gemak.

ondergoed dragen voor
sichzelf. Mariel leeft
er eigenlijk alleen maar
nog voor in de late
avonden en dan nog
alleen als ze het heel
vrij uitdaagt. Maar de
moderne vrouw wil juist
graag echt vrouw zijn
in dit ondergoed en
daarom ook dat ze het
dan maar alleen voor
zichzelf draagt. Vaak
ook vinden de heer-
vrouwen het heerlijk te
weten dat ze er zo ver-
leidelijk uitzien, op-
windend en gewaffi-
neerd, zonder de bij-
gedachte dat er
iemand in de buurt is
die daar drukt van
gebruik wil maken om
z'n lusten op het te
vieren.

Een ontspanning nu de was.

Voor het laatste stukje valt, is er heel wat oefening aan vooraf gegaan voor Lise Stewert, danseres in een bekende nachtclub in Hamburg. De kunst van een echte strip-tease die het publiek van begin tot eind blijft boeien komt immers niet ongevaarlijk, al heeft ze nog zulke wonderlijke vormen als Lise. Elk gebaar, elke houding, moet zorgvuldig bestudeerd en geoefend worden, anders ziet het publiek de gewone vrijheidspartij van weder de vrouw trakt en daar hebben ze geen eetlust, het steet een drankje van tien stuks, voor te betalen.

de pseudo-mevrouw mason

Jennifer sardeelde of zij de haar toegedachte rol wel zou spelen, maar hartschiet en begeerte wonnen ten slotte toch van het sukkers verslind.....

De sproeterige piccolo zette het Jemmerke en de fles op tafel. „Met de complimenten van de luchtvaartmaatschappij," zei hij. „En welkom in Phoenix. Het spijt ons heel erg van de veel te kleine kamer, maar het was de enige die nog vrij was. Er wordt hoer in de stad namelijk een congres gehouden en we zaten praktisch al bokrol voordat uw vliegtuig moest landen. Heeft u verder nog iets nodig, meneer Mason? Mevrouw Mason?"

Hij hield plotseling op, zijn mond viel langzaam open en zijn ogen pulden bijna uit hun kassen. Ik was allernieuwst verbaasd; par seids dat Jennifer op mij dezelfde uitwerking gehad. Van de ene minuut op de andere was ze voor mij van zonnar een wrakkerig meisje, dat op Kennedy Airport in de rij stond voor haar plaatsbewijs, gewaarden tot een begrip. En dat besef was „vresen".

En nu, na vier volle uren beleefd heen en weer praten over koeitjes en knijpen in het vliegtuig, was ze den belleraal van mij alleen.

Maar eerst moest ik nog de sproetenkoning zien kwijt te raken.

Ik slowaappte mijn keel en bedankte hem voor zijn vriendelijke woorden en goede zorgen. Geen enkele reactie! Daarna legde ik demonstratief een dollar op tafel en wemelde hem vriendelijk maar zeer bedist goedendag. Het hup! allemaal ging mee. Hij schreef beleefd in trance te zijn en naar het hie en waarom beboelde ik nerveuslijke te gusen.

Langzaam als een bruin gespikkeldt opera, zoog hij zich vol met wat zijn ogen zagen de kleine, suetrijke erkeits en de lange, slanke banten; de uitbundige vrouwelijke vormen van haar heupen en borsten die door het geklede mantelpakje sleet te verdorvenen vallen; de natuurlijke glass van haar lange, blonde haren die wondermoes over haar oren krulden en ac als het ware een vroezen sans lakker door elkaar gehaald te werden en de grote, blauw-groene ogen die eruit zagen als een diepe pool van zonde en waars sproetenking blijkaar iets zag dat mij tot nu toe ontgaan was.

Hij loogde een diepe rucht en het klein bijna als een soort zelfbevrediging. „Waar, bent u even een gelukwagel! Wat een beelde!" Hij was blijkaar zo over zijn toeren heen, dat hij de door mij aangeboden dollar op tafel liet liggen en hoofdschuddend de kamer verliet. Het zou mij niets verbazen wanneer hij zich rechtstreeks op een hotelletje naar het toilet zou begeven om daar met trillende handbewegingen en troebele ogen de hand aan schuud te slaan.

Eufin, hij was weg! Gelukkig! Zachtjes sloop ik van achter op haar toe en sloeg mijn armen om haar slanke middel, net boven haar billen. „Oh baby schafje van me!"

„Maar meester Mason!”

„Ik pakke haar nog wat steviger beet en drukke mijn vingertjes nog wat dieper in haar vlees. Vanaf het eerste ogenblik dat ik je zag, wist ik...”

„Houd haar onmiddellijk mee op, meester Mason!”

Haar wong voelde ongelooflijk zacht aan en het subtiel parfum dat om haar heen scheen te zweven, wakkerde mijn verlangens naar haar alleen nog maar meer aan. „Isky, je bent het meest bevoorrechte wezenje dat...”

KLETS! BOEMI! PATS!

„Maar wijfje toch...”, zei ik, terwijl ik voorzichtig mijn broedmoelen belaste om te onderzoeken of alles nog op zijn plaats zat. „Kunnen we dat niet wat rustiger oplossen?”

„En neem me alstublieft ook geen wijfje! Ik ben je vrouw niet!”

„Dat heb je anders niet tegen die boekingsagent in New York gezegd...”

„Ik heb me nooit door jou moeten laten bepraten”, zei ze terwijl ze de gifig aankleed.

„Je had er anders helemaal geen moeite mee, liefje. Het leugentje ging je erg vlot af...”

Ze greep naar de telefoon, „Ik ga het kantoor van de luchtvaartmaatschappij opbellen en ze alles uitleggen. Trouwens, ik heb het alleen maar gedaan om wat geld wit te sparen, zodat ik een dagje langer in Los Angeles kan blijven en het museum kan bezoeken. Ik weet zeker dat ze het zullen begrijpen.”

„Maar natuurlijk, schatje,” zei ik. „Nemend vindt het erg om bedonderd te worden, mits het maar voor een goed doel is.”

„Bovendien is het eigenlijk hun eigen schuld. Wie maakt er nu ook zo'n idioot bepaling,” ging ze hoerlijk verder. „Waarom moet een personeelchef voor zomaar een wettige vrouw godloper zijn dan voor iemand anders? Dat is je rechte discriminatie!”

„Ik vind het ook uitgesproken anti-Amerikaans,” gaf ik toe. „Maar het is nu eenmaal zo en wanneer je iets wil voor iemand anders uitsagen, dan hebben ze het volste recht; daar mistrezen tegen te nemen.”

„Jemmerd aardse en liet de telefoon halverwege haar oor in de lucht hangen.”

„En verpest niet dat je ook nog de kans loopt dat je haar het te weten

heeft, liefje!” voegde ik er nog aan toe. Verlangen groeide ze de hoorn weer terug op de haak. „De baas? Maar die heeft er niets van te weten. Tenslotte is hij het hem verteld! Oh, wat ben je toch gemeen!”

Ik keek haar aan met een blik vol gekwetste eegenvaardie. „Zie ik er soms wat als een lang-bij-de-gronde verraader? Dacht je nou heus dat ik hem dat zou vertellen? Maar het zou wel eens een lekker kindje kunnen zijn voor de een of andere geile perennistiek! Die zou daar vast en zeker een aardig verbaatje van kunnen maken. Potele's zijn namelijk nogal tamelijk looppig en gek op het geven van tips aan journalisten. Ik weet zeker, dat je een onuitwischbare indruk op die spraakloze van daarnet hebt gemaakt.”

„Dan is er maar één oplossing,” zei ze. „Je krijgt er godenvoeding af. Het is museum en zoel een andere kamer. Alle kosten, zijn natuurlijk voor mijn rekening.”

Hopeloos trok ik mijn schouders op. „Je hoorde toch wat de pectro zei? Dat was de enige kamer in de stad die nog vrij was.” Ik nam haar hand. „De enige reden dat ik je voorleide om als mijn vrouw door te gaan, was om je wat geld te besparen. Het is toch niet mijn schuld dat Los Angeles dicht zit van de mist en we hier in Phoenix een tussenlanding moesten maken?”

„Je mag het dan in het begin allemaal goed gevonden hebben,” gaf ze meekoud toe, „maar een echte heet ben je niet. Anders zou je geen misbruik van de situatie gemaakt hebben.”

„Ik probeer alleen maar m'n belofte na te komen die ik je in New York deed, namelijk voor je man door te gaan totdat we in Los Angeles zijn aangekomen.” Omslachtig probeerde ik haar weer in mijn armen te nemen. „Dat museum kan je toch alijd nog zien, liefje!” zei ik zachter. „Geef me schatje, niemand zal ooit uit mijn mond te horen krijgen dat we niet getrouwd zijn.”

Als toevallig het ik mijn hand langzaam tastend langs haar rug naar beneden gleden en gaf haar toen een echtelijk klapje op het welgevormde einde van haar ruggengraat. Mijn aarzende loek wel een hard stuk rubber en het liefst had ik haar alles van het lijf getrokken en op haar rug ge-

goed om eens lekker bij haar te keer te gaan, maar ik besloot zo lang mogelijk haar te blijven.

Woedend rakte zij zich los.

„Tante Cato had gelijk,” zei ze. „Alle mannen zijn hetzelfde; het zijn stuk voor stuk bruten. Juiste zijn allemaal op hetzelfde vat!”

Verdrietig groep ik naar de fles bubbelswater. „Ik begreep natuurlijk heel goed dat het me geen steek aangaf, maar wie is in godnaam tante Cato?”

„Tante Cato is degene die de zorg voor mij op zich nam toen mijn ouders stierven,” zei Jennifer. „Men schat van een vrouw! Moederdier alleen heeft ze een verkenstokken opgevat en gedreven.”

Met een gezicht van een knal liet ik de charagetrunk de lucht in vliegen en schreek haar glas vol. Ze wist dat het aan te nemen.

„Maar helaas leven we één grote zelfoverweldiging,” ging ze verder. „Ze stierf niet zo zeer en knis als ze was toen ze geboren werd. Ik heb zeiden zo'n standvastige vrouw gezien!”

Daar stond ik dan met m'n armen uit. Heel mijn oegvervuld bemaande plannette draaide in draaien te vallen door een opgedroogde, sechse zwijgenstokker!

Ik liet het glas op. „Op de nage-dachten van tante Cato dien maar! De meest volmaakte vrouw ter wereld. Toch blijf ik erbij dat al die verkens om haar heen er geen goed van gedaan hebben.” Hastig drink ik mijn glas leeg. „Eén ding moet ik je echter nagaven, verkenstokken schijnt me een probaat middel te zijn om overbeking tegen te gaan.”

„Oh, maar tante Cato was helemaal geen mannevatantier, hoor! Ze zat vaak genoeg dat ik op zekere dag betaal wel tegen een aardig, vriendelijke en onwillekeurig man op zou lopen die ruand veel van me hield en waarmee ik zou trouwen.”

Vertelde ze je ook soms waarom je die sprookjesprins zou kunnen herkennen en waar je hem zou ontmoeten? Denk je soms dat hij met een schimmel onder zijn gat rondrijdt om los op te smoren?”

Haar ogen staarden nu in onbekende verren. „Ze vertelde me alleen maar dat ik gelukkig moest hebben. Mijn hele toekomst, maar in de sterren geschree-

ven en wanneer het zover is, kom ik er vast wel achter.” Ze hield even op. „Natuurlijk verwacht ik van jou niet dat je een zo hoogstaande vrouw als tante Cato begrijpt.”

Ploteling zag ik een heel klein steeltje hoop, zoals die postur van drie turven hoog zat toen ze voor het eerst een paard zag staan.

„Interessant!” begon ik heel voorzichtig. „Je de grond van de zaak ben ik het volkomen met tante Cato eens.”

Haar mond viel open van verbazing. „Hoe bedoel je?”

„Het bot, liefje! Denk maar eens goed na! Onze bevallige ontmoeting op Kennedy Airport in New York... de mist die ons dwong naar te landen! Daarna samengevoegde bevestigingen in de enige hotelkamer die er nog vrij was! Alle aardse en on-aardse krachten hebben er toe bijgedragen om ons samen te brengen. Begrijp je het nu? Dit is iets dat wij niet konden ontlopen. Dit moest eenvoudig gebeuren!”

Ik zag dat het indruk op haar maakte. Op menselijk trouwen ook, want ik kon nu tenminste alles aflezen.

— Soldaat, waar de laatste keer „In de houding”.

op het onafwendbare lot dat ik zo-
juist ter wereld had gebracht. Op de
een of andere manier stampte ik er
mijn hand onder haar jasje te brom-
melen. „Er is iets anders met iets
iets waar ik zelf geen verklaring voor
weet! Elike vasten van mijn lichaam ver-
tekt me dat we bij elkaar horen; dat
we als het ware voor elkaar geschap-
ten zijn. Voel je dat zelf ook niet?“

„Meneer Mason!“ zei ze, van zich
afbeetend. „Ik voel helemaal niets en
ik zou graag willen dat u hier direct
mee ophoudt.“ De blik in haar ogen
en de manier waarop haar lichaam op
mijn aanraking reageerde, waren ech-
ter bismee volkomen in tegenspraak.

Ik trok haar het jasje uit en begon
de knopen van haar bloesje los te ma-
ken. Haar hand kwam omhoog om me
tegen te houden, maar even ving weer
drukte ik hem omhoog tot daar waar
zich de rits van mijn gelp bevond. Die
praktijk van me teek wel een onderwet-
se handteek die overspannen was.

„Dat helpt je allemaal niets schatje,
daar valt immers niet tegen te ver-
ten! Dat moet nu eenmaal gebeuren
daar valt niet aan te ontkomen.“

Ik merkte zelf verhaast over de ge-
heid die in mijn stem doorklonk. „Ik
beloef je dat ik uit zal kijken en je
geen pijn zal doen. Is het de eerste
keer voor je?“

„Begeen knikte ze van ja.
Verwachting leidde ik haar naar het
bede bed. Haar lippen, die ze eerst
kruipachtig gesloten had gehouden,
weken langzaam vanden toen ik met 't
puntje van mijn tong een opening
trachtte te forceren en het duerde
niet lang of ook de hare socht wild
en gretig mijn mond. Haar ademhaling
ging steeds sneller en gejaagder ter-
wijl haar lichaam sadderde van in-
gehouden verlangen en genot. Op-
eens voelde ik haar armen om mij
heen en trok ze mij heel vast tegen
zich aan.

„Oh meneer Mason.... Steve....!“
hijde ze. „Ik geloof dat ik nu toch
begin te voelen wat je bedoelde.“

Ze was inmiddels zo hting als een
hoopje leef en heel haar lichaam schok-
schouderde van opkomende hartstocht.

„Oh Steve... Beveed...“
schal. „Samen vonden we met tril-
lende handen de rits van haar rokje. Ze
liet me het werk heus niet alleen doen,
want wild trek ze de sluiting naar be-

neden en kon ik met mijn hand haar
broekje naar beneden doen om met
mijn vingers bij de vochtige spieet
van haar te kunnen komen. Heerlijk
was hiet! Het was alsof er een dik
doekje, een dikje die al die jaren
haar hartstocht ingesloten had gebou-
den en het nu plotseling begaf. Met
een gretigheid die ik bij haar niet voor
mogelijk had gehouden, trok ze die
beestijk stijve lal van me te voorschijn
en spreide rillend van genot haar be-
nen zo wijd mogelijk uit elkaar om
het mij zo gemakkelijk mogelijk te ma-
ken in haar te komen. Ik lag nu ho-
ven op haar en terwijl ze me allerlei
lieve woorden en geile dingen in mijn
oor fluiserde, stootte ik eerst voor-
zichtig, maar allengs wilder en vu-
riger toe. Orgerend werkte ze met
heel haar lichaam mee en even slechts
kruimde ze van pijn, maar ook van
genot, toen ik het valse doekje dat
het bewijs van haar kuisheid was.

Elike stoot van mij gaf haar een nog
grotere verrukking dan de voorgesemde
en het kwam mij voor dat ik een, iets
begonnen was dat nooit afemaakt zou
kunnen worden. Inplaats van ik haar,
had ze beter mij kunnen beloven voor-
zichtig aan te doen.

Toen wij beiden, kruierend van ge-
not en vast tegen elkaar geklemd,
klaar kwamen, kwam het mij voor
alsof de wereld vteping en later toen
wij uitgespin in elkaars armen al-
ruiden, dacht ik dat er eeuwen wa-
ren verlopen. Ik verbedelde mij dat
het ook voor mij de eerste keer was
gewest want al die andere keren
dat ik met een vrouw naar bed was
gewest zonken in het niet bij hetgeen
ik nu juist met Jennifer had mogen be-
leven. Langzaam probeerde ik weer te-
rug op aarde te komen.

Ze huilde.

„Het spijt me, schatje,“ begon ik,
„maar het was ook zo heerlijk! Ik
kon het echt niet helpen!“

Ze belette me het verder spreken
door me te knusen. „Ik huilde alleen
maar om die arme tante Cato,“ zei ze.
„Hoe verschrikkelijk moet dat wel voor
haar geweest zijn om door het leven
te gaan zonder ooit haar spechtjesprins
te hebben gevonden.“

Ze knoopte nog een beetje steviger te-
gen me aan en het haar boofde op mijn
schouder rusten. „We zullen het fijn
hebben saampjes, straks in Californië!“

ging ze verder, en alsof ze mijn ge-
dachten kon lezen. „Denk je dat de
mist morgen op zal trekken?“

„Gegarandeerd,“ zei ik. „Een lage-
drukgebied boven de kust van Cali-
fornia beweegt zich langzaam in
noordelijke richting en brengt zonnige
periodes. Westelijke winden met een
snelheid van 10 tot 12 mijl per uur zui-
len de mist in de loop van de morgen
langzaam doen verdwijnen.“ Ge-
schrokken van mezelf hield ik plotsel-
ing op.

Jennifer begroef het haar neusje
in het haar op mijn borst en scheen
er geen aandacht aan te schenken.

„Het koelt!“ gechelde ze.

Ik looede een zucht van verlichting.
Bijna had ik me daaraan bloot ge-
ven!

Bij nader inzien vond ik het toch
maar beter om haar nog maar niet te
vertellen dat ik medewerker ben aan
't Meteorologisch Instituut en dat, toen
ik haar zo gelinkt aanhoed als haar echt-
genoot te fungeren, ik allang wist dat
de wetkamer goddicht zat van de mist,
nadat we hoogstwaarschijnlijk helver-
wege een gedwongen stop zouden moe-
ten maken.

„Dat vertel ik haar misschien later
nog wel eens! Veel later!“

— Ik dacht dat de jongstal tegenwoordig niets van mannen boven de dertig
moesten hebben. . Ik ben acht en dertig!

MASKOTJES

* Al een paar weken trek een televisieprogramma de aandacht van publiek en ochtendbladen. Een heer van een jaar of dertig beantwoorde vragen over een speciaal onderwerp, de liefde. Week aan week kreeg hij drie vragen voorgeleed en steeds wat hij de juiste antwoorden te vinden.

Tot op zekere dag de hoofdprijs gewonnen kan worden. Een half miljoen gulden!

Voor de hoogtepunt — hij was de eerste die het zover wist te brengen — mag hij zich doen vergaarden door een expert. Na lang zoeken beviel hij een Fransman over te laten komen, iemand die er om beroemd is al veel vrouwen veroverd te hebben en alles van de liefde af te weten.

De grote uitdaging begint en de bemiddeling is: Als u koning van Babilon was en u tred na de hiërarchisering de slaapkamer van uw koningin binnen, die helemaal naakt op bed ligt, gewassen, gemaakt en rinkelend naar allerlei heerlijke sluissoorten, welke drie delen van haar lichaam zou u dan het eerste kussen?

Prompt raffelt de heer de antwoorden: Haar lippen, haar balsem, haar stuit, hij, en weidert, want wat zal hij verder kussen bij zo'n gekkenland. Hij wordt zich tot z'n Franse adviseur en raad, maar die schudt vertwijfeld z'n hoofd. „Lustier, beste vriend, zegt hij. Ik als echte Fransman, zou in jouw plaats al twee keer misgeraden hebben — dus laat je niet door mij leiden!”

— Hé, pat, ze heeft hapoten in bed.

* — We kennen elkaar nu al drie jaar Lange en we zijn altijd in elkaars gezelschap. Zou je het erg vinden als ik je eens iets heel speciaals vraag?

— Nou hoor, acht, zegt ze blozend, bij, dat hij nu toch uiteindelijk een stapje verder durfde gaan.

— Goed dan, ik wilde lid worden van een club, die eens in de veertien dagen — op donderdag — bij elkaar komt.

— Uw herenverkeering is toch bij Karolijn misgegaan dokter...

* De professor wilde wel eens de theologieklassen van z'n studenten testen en vroeg aan een aantrekkelijke leerlinge. „En, vertel mij eens wie de eerste man was?”

De studente loopt rood aan en haast naar voren en zegt: „Als u het niet erg vindt professor, zou ik het liever met haar in de zaal vertellen!”

* Een heel mooi meisje rust in schoonheidsmiddeltjes en belt aan. De deur wordt opengedaan door mijnheer.

Vraagt zij: „Is uw vrouw ook thuis?”
— Ja, zegt hij, maar kom over een uurtje terug, dan is ze een paar uurtjes weg, en kan je hier blijven wachten.

* „Lustier u een,” zei de jonge Don Juan tegen zijn droegat. „U hebt mij vrijdag een doosje condooms verkozend van zesduig stuks. Maar er zaten er maar negentienvrijtig in.”

„O, neemt u mij niet kwalijk,” zei de droegat, „ik hoop niet, dat daardoor uw weekend bedorven is.”

* Het jonge echtpaar had weer eens een geweldige ruzie vanwege de onverantwoorde uitgaven van mevrouw:

„Dat is toch wel het laatste, wat je me gefikt hebt!” schreeuwde de man, „er is geen dubbelje meer in huis, de lokaal is leeg, de kruidenier wil niet meer poffen en toch hoop je dat belachelijke naglicht. Wil je daarmee soms de huse beladen?”

Het jonge vrouwtje kijkt hem nadenkend aan en zegt: „misschien wel, schat, misschien wel...”

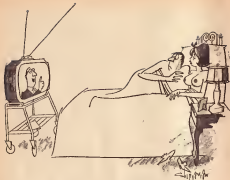
— Wat is dat gewone Pakken? Alles hier op kantoor moet in tweeënd; dit weet u toch ...

* „U houdt zich echt niet ongerust te maken,” zegt de dokter tegen zijn patiënt. „Ik heb de ziekte zelf ook een paar jaar geleden gehad en u niet, hoe goed ik erdoor ben gekomen.”

„Maar waarschijnlijk had u dan een andere dokter,” zegt de patiënt mistroetend.

* Klein Annetje huiltte van ontgriep. „Mama heeft me verteld dat baby's helemaal niet door de oesvener gebracht worden. Ze worden geboren. En nou begrip ik niet wie ze hoort!”

* Gelezen bij de ingang van het kerkhof: „Het is een uder verboden bloemen van de graven te halen, behalve bij het eigen graf.”

— Nee, nee... niet aan de knopjes zitten...

Nog beperkt voorradig SEX

Een speciale aanbieding voor de liefhebber. Van de grote sekabeurs in Kopenhagen brachten wij een complete serie unieke foto's mee, die wij nu als eerste in Nederland kunnen aanbieden. Niet getouchéerd, niets verhuilend en ontastend echt!

Maak f 3,95 over op giro 18.77.82 en u ontvangt „MAAKT-STUDIO" franko thuis, in centrale omslag. Ook verkrijgbaar door een postwissel te zenden naar A.T.H., Postbus 503, Rotterdam.

Voor de natuurgenieter hebben wij een nieuwe aanbieding „PUUR NATUUR", eveneens voor f 3,95 per exemplaar. Nog slechts enkele exemplaren in voorraad.

Deze aanbieding wordt niet herhaald. Beide magazines ook verkrijgbaar voor de gekombineerde prijs van f 7,50. (Alleen voor volwassenen.)

De stem van het bloed

„Sufferd, slijdt, stomme klootzak", brulde de korte dikke filmregisseur tegen hem. „Hij is dan nog steeds niet in de gaten, dat je voor de camera's staat. Speel dan toch in Godsnaam!"

„Het spijt me, meester Ravello", mompelde Mario met gebogen hoofd. „Voordat dan, schiet dan op en doe het goed over," beledigde het kwaadverige verteer. „Wij zijn je geld, heb dat algehoed in de gaten!"

Mario keerde zijn paard en ging weer tussen de andere „rovers" staan. Hij schande zich diep, toen hij hun grinnende smoezen zag. Ze lachten hem uit, omdat hij alles verkeerd deed. Hij had, dat de aarde zich op dat moment onder hem en zijn paard zou openen, om hem te verswelgen. Voorgoed.

Hij voegde met zijn mouw het zweet uit zijn ogen en keek strak naar de glodfige weg voor hem, die traag de beuvels inslingerde.

Toen was het net zo'n weg geweest. Van alle kanten waren toen de ranshonden met hun machingsgeweren uit 't struikgewas te voorschijn gekomen. Hij was opgejaagd als een angstig dier weggedoken, maar na een korte felbejacht hadden ze hem gepakt en in de

wagen gedreven samen met een aantal van zijn „bandieten". De speciale bergpatrroule in hun groote jacks had het transport versmorgd naar de gevangenis. Als een lachden ze op elkaar penden, ieder woord bestrakt met een veeg van een gewerkolk over hun rug.

Daarvoor was het leven voor Mario één groot spannend feest geweest. Als 18-jarige mocht hij met zijn vader mee op „expeditie", een gewapende roofoverval op een rijk Amerikaans echtpaar. Op een smal bergpad werd de auto aangehouden, belovend, maar dreigend.

Het echtpaar vond het beter de contacten grif uit te delen, omdat de aanblik van het gepaard ransijn naast hen allenniks beminnelijk was.

Tijdens een van deze tochten werd Mario's vader in de rug doodgeschoten. Mario kwam te weten, dat het een van de bendelieden was geweest, dus zweer hij verdiet, de bloedige wraak van Babé.

Hij had geen rust, vóór hij de vader te pakken had. Van die dag af was de naam van Mario Corra geleerd en berucht. Ze viel met deze negentijarige knaap met het wilde zwarte haar niet te spotten. Hij had in zijn blauwe ogen iets dreigend, alsoewel hij voor zijn vrienden heel beminnelijk was.

Ravello had het in één oogopslag gezien, ook al schold hij hem steeds weer uit voor al wat lelijk was.

Maar Mario begreep het filmbedrijf niet. Hij had nooit één belediging verdragen en daarom beoede er na de tweede dag van de opnamen een gevaarlijke vank in z'n ogen als hij naar Signor Ravello keek.

Afends at hij in het kleine rustecafe, waar hij het meeste had ontmoet. Ze heette Nadina en ze was scrvveester.

Hij zat de hele avond naar haar te kijken, hoe ze heen en weer liep met haar ronde mollige heupen wiegend. Soms ving ze zijn blik op en dan glimlachte ze naar hem. En als het even kon kwam ze naast hem zitten op de donkere houten stoel.

"Goed met de film?", vroeg ze. Mario haalde z'n schouders op: "Is 'n rot troep, zeg bij". Maar ik verden termeste wat, he?"

Hij wilde niet zeggen, hoe verschrikkelijk hij het vond, het steeds maar opnieuw uitgesproken werden, het zinloos heen en weer draven voor de camera's, het schreeuwen.

En dan die pop, die een argeline toetste voor moest stellen.

Een lelijk vrouw had Mario zelden gezien. Van Gelthij dan. Voor de camera's leek het heel wat. Maar iedereen lag aan haar voeten, Signor Ravello het hardst. Margo had een keer op de grond geknield voor haar voeten, toen ze had gedacht hem te kunnen bevelen.

De avond was Mario echter gelukkig. Want Nadina achte hem erg te mogen. Toen het rustecafe gesloten werd wandelde zij met hem mee naar buiten, de warme avond in. Samen dicht naast elkaar dwaalden ze de richting van de heuvels in, waar de bomen dicht en donker naast elkaar stonden. Daar gingen ze op het kerkje droge mee zitten, dat nog warm was van de dag en toen Mario zich over haar heenboog, om haar op haar mond te kussen, sloot Nadina's lippen zich op de zijne. Verlangend het Mario z'n handen over haar gezicht en lichaam gaan, zich alles weer herinnerend van het weeten vrouw, dat hij vijf jaar had moeten missen. Zacht sloot hij haar in z'n armen, ze voorzichting, alsof hij dit brave moment vreemde te breken.

Toen kleedde hij haar uit, haar zach-

te protesten met kussen smetend. Hij stond op, om haar lichaam te bekijken, dat droogend blank voor hem op de grond uitgestrekt lag. Hij zag haar ogen branden van verlangen.

"Kom, heide, ik wil helemaal van jou zijn," fluisterde ze.

Mario moest z'n kleren uit en tegelijkertijd moest hij alle herinneringen aan vijf jaar verovering van zich af.

Een mooie vrouw hield weer van hem. Het leven was weer de moeite waard. Heet brandden z'n kussen op haar lichaam en toen hij tenslotte in haar wagenk was hij een herboren man.

De volgende ochtend was het eerste wat hij deed, toen hij zich bij de filmpost voelde, voelen, of z'n neus wel scheep was. Signor Ravello stond hem met toegelopen oogen aan te staren.

"Naar je aan, jongen?" vroeg hij, toen hij Mario's tevreden blik zag. "Kan je ze nu voorstellen, hoe een bandito zich met m'n neus voelt?"

"Ook een neus tussen de ribben gevoeld, Signor Ravello?" vroeg hij opgewekt en sprong met een leme zwaa op z'n paard.

Signor Ravello keek hem nog eens goed aan. "Ik zal vandaag maar een beetje op m'n woorden passen, lachte hij. Je ziet eruit, als een echte acteur vanmorgen. Je bent hard op weg om delijk het leven van de ware bandito te leven begripen.

— Daar gaat-ie weer. Probeerst altijd z'n neus in anderen's zakken te steken!

De Strandwacht

We zaten met ons viertal onder één felle gestroopte parasol op het stonze Spaanse strandje toen die malle strandwacht plotseling met drie parasols aan kwam spuwen.

Ron, m'n verlobde, sprong overeind toen die vent ze alle drie bij mij in de grond peette, zodat ik heerlijk in de schaduw kwam te liggen met m'n verbrande donder.

"Niet nodig," schreeuwde Ron en maakte zich geweldig belachelijk, want de strandwacht zei, dat hij het wel nodig vond voor mij. En hij trok met z'n bruine wijvinger een lijntje over m'n roode buik.

Ik begreep best, dat we niet hoefden te betalen. Het was nogvond een gratis. Dat Ron dat niet begreep lag aan z'n piompse Hollandse instelling.

Mensen als hij begrepen niets van de grille vrolijke Spanjaard.

Ik beklaagde hem vriendelijk. In het Spaans. Want ik had menschen tevereen tenminste m'n best gedaan om iets te leren van de taal.

Een en ander uit hij naast me. Ik vond het heerlijk. Want hij was een mooie kerel. Veel meer dan Ron of m'n zwager. Die me altijd stakten, als Ron er niet bij was, probeerde te lachen.

Hij had alle rode littekens op z'n behaarde bruide braken. Ik wreef op naar. En ik schreef van m'n bruiloft. Want normaalsten ben ik niet. Maar het was de zon, die me hier opwekte aan de Costa Brava. Ik voelde me de hele dag gewoonteg gek. En ik wilde van alles. Alleen ik wist niet wat. Vooral niet als Ron erbij was. Want die was voor mij te parron. Alleen maar voor ligen met een vel te dikke roosje pons met witte haartjes overal. En daarna vijf minuten het water in. En dan weer ligen.

Ik had het idee, dat hij zelfs de mooie meisjes niet zag. 's Avonds in bed, 'dede' we het samen. Hij rook dan wel plezierig naar sand en zee-water, maar hij kon het niet goed. Soms was hij gewoon slap en dan wilde hij hem er toch per se inslappen. 'Het lag aan mij' zei hij in z'n geval.

En misschien had hij wel gelijk. Want ik droomde sinds die dag, dat we uit het vliegtuig waren gestapt, alleen nog maar van donkere mannen. Met veel ruig zwart haar, overal en donkere, bruine ogen. Zoals die strandwacht naast me. Daar had ik al drie dagen en nachten van gedroomd.

Ik probeerde hem in z'n ogen te kijken, zonder dat Ron het zou zien. Maar Ron lette goed op. Hij had zich op z'n zij gedraaid, zodat alle verrijdbare zich ploeden onder z'n ribben. Ik zag de zurechte blik van de strandwacht over dat witte lijf, en plotseling schreekte ik me voor Ron. Het kon me ook niets meer schelen, wat Ron van me dacht. Ik wilde feest. Feest!

Ik kreeg de strandwacht diep in z'n ogen. Ik voelde gewoon het geel uit m'n ogen lopen recht in zijn donkere pupillen met de gevechtelijke glimlachjes. Ik stak m'n hand weer uit en legde die nu op z'n been. Op een van de rode littekens.

'Pijn' vroeg ik.

Hij glimachte. En die glimlach straalde als een kokend bad over m'n lichaam. Ik zank erin weg, hulpeloos. Onder m'n vingers voelde ik het stugge zwarte haar op z'n been. Ik streelde er zachter over, schameloos, maar met m'n plezier, dat ik het wel had uit kunnen gillen.

Dit was te veel. Op meesters afstand hadden we elkaar gekend, terwijl hij bezig was met de perzelen in de waterputten. We hadden elkaar met eenzame gesprekken, maar onze blikken hadden elkaar al te vaak gekruist. Ik had geweten, dat hij zou komen. Zo, warm en geestig naar de zee en sweet. Z'n blauwgroene hemd spande over z'n brode schouders. Het was zo uitgebleekt en dun, dat het wel gaa kerk. Ik kon z'n tepels zien.

'Lust' dat z'n stem. 'Scham je. Wat moet dat in godnaam voorstellen, dat je hier met je hand op het been van 'n strandwacht ligt?'

Ik trok m'n hand terug, sloef het allemaal per ongeluk, bijna achilles was gegaan. Maar ik legde m'n hand nu op m'n buik, tevreden met die aarzelende.

'Ik ben gelukkig,' fluisterde ik. M'n zwager en m'n zus, die een beetje hadden ligen vryen met hem rug naar ons toe, hadden zich omgedraaid toen Ron was uitgevallen, ze loken nuwagig naar ons, blijk, dat er iets schiet te gebeuren.

De strandwacht liet z'n blik over m'n zus gaan.

'Niet veel bijzondere,' zei hij in het Spaans. 'Jij moet ik lief.'

Ik zweefde. Ik streepte regelrecht naar de zon als een lichtende, dansende vliinder uit z'n rozen beried. Ik wapperde met m'n vleugeltjes.

'Liefste,' fluisterde ik. Thuis had ik het gevoel en ik had het megelechte Spaanse woordje op Ron geprobeerd.

Maar hij ruziede alleen maar op 'schiet' in recht toe, recht aan Holland.

'Liefste,' fluisterde ik nog eens en tijde m'n hoofd een beetje omhoog van de opgerolde badhanddoek, zodat hij goed zou zien, dat ik het tegen hem had. Ik liet m'n lippen het woord proeven, beet en hartstoechtelijk, omdat hij naar me bleef kijken. Toen sloot ik even m'n ogen, want hij

moest m'n lange oogharen tegen m'n wangen zien rusten. Hij had z'n lippen getukt met z'n tong even zichtsbaar etuisen, toen ik m'n ogen opende. Z'n tong glimachte en was fel roze. Het was een heerlijk obseeren gezicht.

'Lust die vent toch opgratten,' zei Ron. 'Hij zit gewoon op zijn op je te gaffen.'

'Geef jij hem dan 'n deun,' zei ik hietelijk. Want ik wist, dat Ron doodsbang was voor Spanjaarden. Hij dacht, dat ze allemaal missen deden.

'Zeg jij hem in het Spaans, dat-ie opfordert,' zei Ron en het kerkte zo hietelijk, dat m'n vriend het verstond. Hij voerde van het sand op zonder z'n handen te gebruiken en stond naast me. M'n grote sterke vooten drup in het sand op. Ik rilde, z'n benen rusten als donkerbruine zaden omhoog. En daarboven spande z'n kleine blauwe verweerde zwembroekje om z'n dijen. En niet alleen daarvan. Aan de voorkant was nu een geweldige zwellen te zien van z'n mannelijkheid. Ik schrok ervan. Dat kon bijna niet. Ik leste altijd goed op de zwembroekjes van de mannen, maar ze schenen wel op te passen.

De strandwacht echter had het en wel zo verrekkelijk, dat ik het had onder tegen hem aan was gekropen, om hem te kussen daar. Want het scheen me zo veilig en donker daar. Zo verrekkelijk mannelijk.

Hij Ron had ik het nooit gewild. Eerlijk gezegd rilde ik van zijn grote rose lid met de onregelmattige donkere vlekken er op. Alleen als hij hem er bij me inslopte. Ron ik hem vergeten en alleen aan mezelf denken.

'Ga je mee?' vroeg de strandwacht. Hij stond denken en gaspenen naast me. Iedereen kerk. Er stonden nieuwe kanten bij de pedales, die waterfutsen. En er probeerde een strand terug te komen. Hij had ze moeten helpen. Maar hij stond alleen maar dreigend boven Ron, die met een vreemd bleek gezicht omhoog lag te kijken met de ogen van een verdronken van de hand. Ron op dat moment. Ik dacht aan m'n kamer in Amsterdam, waar hij me opocht om te neuken met de regimint van een kantoor. Ik dacht aan z'n fantasievolle uitjes naar

de bioscoop en z'n brave pakken. Ik zag ons samen bed worden in een flat met ieder jaar een vakantie naar de Costa Brava, omdat het daar allemaal nog zo goedkoop was.

Ik sprong op en ging een eind van Ron af in het sand zitten.

'Ik moet je niet meer, stijve kantoor,' schreeuwde ik tegen hem. 'Je grint me uit, nog niet eens, dat ik op vakantie 'n bestie.'

'De tranen liepen heel s'n m'n ogen. Het kon me niets schelen, wat de Hollanders om ons heen dachten. Ik was een kind van de zee, ik bespeelde hier en ik had ook met ze te maken. Waarom moest iedereen zich ook altijd zo keurig gedragen? De strandwacht was naar de waterfutsen gelopen, nadat Ron verslagen op het sand was teruggegaan. Hij schamde zich niet voor de mensen.

Ik lag te huilen. Er was eindelijk iets gebeurd in m'n leven. Ik staarde over de glinsterende golfjes en neuriede achttien. Ik hoorde de stem van m'n vriend de mensen commanderen. Gebroeders hielden ze zich over de futen verdien en dan durfde hij ze de eerste branding over, zodat ze verdwaalden, waagend naar de horizon toe. En af en toe kerkte hij mijn kant uit, om zeker te zijn, of het waar

was. En het was waar. Ik lag daar op hem te wachten. Ik zou maanden zo op hem kunnen wachten, totdat hij kwam, om me te nemen, z'n sterke lid dwingend tussen m'n dijen, z'n tong beet in m'n mond.

Ik zag Ron opstaan en de zee ingaan. Z'n molige schouders blinkten boven de golven. Hij had een geweldige vinderslag. Het water spetterde aan alle kanten om hem heen omhoog. Het deed ik om de aandacht te trekken. Ik glimlachte en wachtte weer. Ik wilde, dat ik stelsel met m'n vriend naar het donkere koele halletje zou gaan achter op het strand onder de bolderd. Daar stonden de parmuels. En daar zou hij me nemen, als iedereen z'n heilige weg was, tegen scheemering met de lichijlen van de haren en borstjes al in de verte aan in het dorp. Wat we tegen elkaar zouden zeggen, wist ik niet. Ik lag iets te bedenken, een mooi Spaans struikel, dat al m'n liefde voor hem dadelijk zou maken iets van dagen en nachten, eeuwige liefde.

Toen hoorde ik hem schreeuwen. Hees en opgewonden klonk z'n stem over het strand. Ik opende verachtelijk m'n ogen en sprong overeind. De mannen liepen naar het water en wenen naar iets in de verte. Een klein donker stipje, dat soms even boven de golven uitkwam, heel ver weg.

Hinkend rende ik naar de waterdijnen en probeerde weg te komen. Alleen. Maar hij was plotseling naast me, groot, donker en veilig.

Samen troffen we als razenden naar het stipje in de verte. Toen we bij Ron waren, verhoorden hij het weer onder de golven. Ik had z'n paarse gezicht gezien en z'n gesloten ogen. M'n Spanjaard dook van de wild dobberende fiets in het water en zwam naar hem toe. Met één arm om Ron gaisagen bracht hij hem naar me toe. Trekend en dwingend kregen we hem zo te liggen, dat we terug konden trappen, zonder hem opnieuw te verliezen.

Toen gaf hij mij die kus, met z'n natte haar plakkerig tegen z'n voorhoofd. Ik proefde een en al seawater, zout en branderig. En ik had tegen z'n beest aan willen blijven liggen, eeuwig, temidden van die blauwe zee, Als Ron er niet geweest was.

Want die avond, toen Ron en ik

naast elkaar gekropen waren in het hoge Spaanse bed in ons hotelletje, had hij me zo onstuimig lief, dat ik bijna stierf van geluk. Zacht boorde hij z'n lid diep in me totdat hij m'n ziel te pakken had. Ik lag kreunend onder hem en wilde, dat hij steeds weer en steeds weer in me wegkrok. Ik trok z'n lichaam over me heen en knisterde me onder z'n warmte.

"Je was gekoud, toen we je uit het water haalden," fluisterde ik. "Ik ben zo blij dat je weer warm bent. Waarom heb je dat in Godannaam gedaan?"

"Omdat ik wilde, dat je mij ook liefde zou noemen, zoals je hem deed." fluisterde hij terug, terwijl hij m'n tieten met vurige kussen overlandde. "Want hij bent zo mooi, dat je eigenlijk een Spanjaard verdient."

Lieve gekke jongen, zei ik. "Toen een Spanjaard zou ik toch nooit kunnen zeggen, hoeveel ik van hem houd."

Het zou jammer zijn als we onze gelezers te de foto op de voorpagina een paar exclusieve foto's van Mary Collins zouden onthullen. Mary hier vol in bedruff en zo gesien. Ijke het wel of ze de hoofdrol gaat spelen in een musical "Marie die vrij met een buxer". In elk geval is de buxer bestel te benijden. Mary is echt niet het type vrouwtje dat tevens is met een paar minuten, want overigens ook zoede zou zijn als je niet met hoeveel zorg ze haar toilet te orde brengt voor de komst van haar bezoen.

Miss Mascotte augustus 1970 - Mary Collins

Ook 's borings waarnemings giel met de 194 mee!

Al haar wijheid heeft Mary echt wet uit de boeken, al stukt ze zich dan wel heel dwaasachtig voor haar boekenplank op. Liefhebbers van vrouwenboeken zullen al heel gauw in haar hun ideale vrouwentype herkend hebben, meer ook voor de specialisten van het betere theaterwerk heeft Mary wel iets op het lijf. Echt een heerlijk posje: een naaktschap met te robbendoras en reken maar dat je dan geen boek oemakt, je hebt een haar je handen gewoon overal!

filmster in san francisco

Tina hield ervan om het te doen met alle lampen aan terwijl de plaatselijke zo luid mogelijk de „Stars and Stripes”-muziek de kamer malingerde, maar net als die boer die bij zijn varkens slaapt was het voor mij ook „Ieder zijn matras”

Berlijn waar, ik heb San Francisco altijd een moordstad gevonden! In Frisco, met zijn Waterfront en Market Street, zijn oude trammetjes en 365-Club, was praktisch altijd wat te doen en van alles te beleven. Je had de je daar nooit te vervelen; ik had er een hoop vrienden alleen en toch mij niet meer gesien daar! Ik heb daar namelijk eens iets meegemaakt dat me nu nog dwars zit, zie je daarom! Nee, geen roddelacht of lousche makjes weer de amusemen aan te pas moesten komen. Niks boos, mij niet gesien! Alleen maar een gezin dat eigenlijk hier in St. Louis al begon. Natuurlijk zat er weer een lekker wijf achter Tina heeft ze, maar om jullie goed duidelijk te maken hoe ik tegenwoordig over dergelijke stukken denk, is het nodig dat ik precies vertel wat me overkwam; dan weet ik zeker dat jullie me gelijk zullen geven.

Jullie weten nou eenmaal hoe die grieten zijn — de een wil altijd weer wat anders als de ander. Ze hebben stuk voor stuk hun eigenaardigheden, maar dat is iets waar ik me geen blikken van een trek. De een vindt het leuk om het steeds te doen terwijl de ander graag op de Franse manier naar toe wil en wie ben ik dat ik me daartegen zou verzetten? Ik heb er zelfs eens een gezin dat niet anders deed dan korte gedichtjes omgeven. Een ander moest en zou met alle geweld een tafel onder d'r kort hebben, of het nou een keukentafel was, een salontafel of een pong-pong-tafel, dat gaf maar als het maar een tafel was! Ieder zijn matras en mij

kan het niet scheles — zolang het maar gezellig blijft en we allebei aan onze trekken komen.

Hoewel ik op school heus geen hoogvlieger ben geweest, durf ik gerust beweren dat ik wat betreft het uitproberen van standjes en in het algemeen het betere slaapkamerwerk, bij het soms onder vreesde en nogal bizarre omstandigheden, tegenwoordig heus mijn mannetje — of liever vrouwen-je — wel sta, zodat ik er dan ook

noodelijks van opkook toen Tina erop stond dat alle lampen zouden blijven branden terwijl wij ons nummertje maakten. Ook wilde zij met alle geweld dat „The Stars and Stripes forever“ gespeeld zou worden, hetgeen ik in het licht van onze op handen zijnde arbeid meer als een soort paradijsmuziek verstaat, bedroef om ons in een eenzijdige, vloeiende beweging naar het hoogtepunt van onze samenwerking te voeren.

Ik zag Sousa niet erg aangenaam zijn schetterende muziek mij uit mijn concentratie haalt, maar nogmaals je kunt een dergelijk vriendelijk verzoek van zo'n schattige steekpoot toch niet botweg weigeren?

Het felle licht werpte in het begin wel een beetje op mijn armwaaier, maar hoe meer ik eran ging wonen, des te leuker ik het zelf begon te vinden. Het is weer eens iets anders, als publiek begrepen wat ik bedoel. Ik heb er daar toch uitgehaald wat erin zat en dat bedoel ik dan natuurlijk letterlijk. Ze was zo wild als een bos velen en de standjes en kunstjes die ik met haar uitprobeerde, zijn dan ook niet op de vingers van één hand te tellen. Albmachtig, wat een snik! Zo gefil als boter en altijd weer in voor een nieuwe variatie.

Ja, ze was getrouwde, maar die vent van haar heb ik nooit gezien. Ze vertelde me dat hij veel op reis was en dus heb ik verder maar nergens meer naar gevraagd. Toch moet die makkees er heus wel verstand van hebben gehad, want ik kan me moeilijk voorstellen dat ze al die kunstjes zelf verzonnen had. Wat was die griet uitgevonden? En wat het moedje was, ze vond het zelf nog leuk ook! Geen gedenderjaag van „hou je nu echt van mij“ of „sal je heus voorzichtig zijn?“ Niks hoor, bij haar was het werkelijk allemaal echt om de sport zelf te doen. Voor haar was het bed een speeltuin waar alles mocht en waarin ze zich naar hartelust kon uitleven. Zolang het daande hebben was dan ook de tijd van ons leven gehad.

Waar ik haar ontmoette? Ja, dat is eigenlijk naar gezegd en wanneer ik julle nu eerlijk vertel dat ik die staat in een doodgewone, ongeestelijke cafetaria opgeknipt heb, zou ik het helemaal niet vreemd vinden wanneer julle zouden zeggen: „je liegt het!“

Ik had op een goede avond zo hier en daar eens rondgegaan of er niets op te pikken viel, maar had of het zo moest worden overal mijn neus gestoten. Tenslotte besloot ik op weg naar huis bij „Max“ nog een gebakken eijje en een kop koffie te nemen. En daar zat ze hoor! Aan de counter! Met ook een kop koffie voor zich! Toen ik haar vroeg mij even het zout door te geven, voelde ik gelijk al dat ik op rozen zat. Terwijl ze me het zout aanrukte, keek ze me met zo'n uitnodigend lichte om haar mond aan, dat mijn pik op slag een paar maten groter werd. Jullie zullen dat ook wel eens meegemaakt hebben. Niet dat die griet nou zoveel bijzonder was, hoor! Helemaal niet! Ze had een tamelijk gewoon gezichtje, aardig blond haar en een lekker stevig, nogal mollig figuurtje, zoals er denken is een doolzin gaas, maar ze was erg leuk gekleed, ze had een vleugje perfum en zich heus hangen dat het heel goed bij me deed, vooral omdat ik de hele avond toch al op scherp had gestaan.

Hoewel ze een ring droeg, besloot ik toch maar een praatje te maken en na een kwartiertje waren we al zo ver dat we samen besloten bij Lou, vlak naast de barje, nog een afslakertje te nemen. We dronken een paar whakies, zaten ons wat op te warmen door knieën te wrijven, iets wat ze tussen haakjes heel prettig bleek te vinden, en voor we er erg in hadden werd de vraag „bij jou of bij mij thuis?“ om de oede gesteld. Aangenaam bleek dat zij dichterbij woonde dan ik, tegen we dan ook flink op weg naar een van die statige behuizingen die je altijd aan stijfste families doen denken waarvan de vrouw dus hufte doorlopend in het kraambled ligt en die er speciaal op gebouwd schijnen te zijn mee te helpen aan de standhouding van het menselijk ras.

Terwijl ik mijn wagentje keuring reijs langs de stoep op de banden reijs, vertelde ze me nog dat ik me helemaal niet ongemak hoorde te maken omdat er toch niemand thuis was. Huis was tijdens het weekend op reis. In de nogal ruikende kamers stond waar het stank, maar de kroon spande toch wel het enorm grote, verlatene bed in de slaapkamer boven, dat ongetwijfeld uit de vorige eeuw moest stammen en me deed den-

ken aan een levensgrote speelruimte zonder sandbak. Het eerste wat ze deed was de gordijnen sluiten en alle lampen ontsteken. Daarna legde ze de „Stars and Stripes“ op de draadstafel en terwijl ze heerlijk diep haar vochtig warme tong in mijn neus deed begon ze weer bewoog, begon ze me zelig langzaam uit te kleden. Als toevallig strekte ze daarbij herhaaldelijk over die toch al pikantendertige lat van me. Nou jongens, eerlijk, ik had het niet meer!

Zoals ik jullie al eerder vertelde, hielden al die lampen me nogal in het begin, maar dat duizende gelukrijk naar lang en reiken julle maar rustig van me aan dat er tijdens die eerste

ronde reelig schaamhetje van ons beiden in de verdrukking raakte.

Volgens mij was het, gezien het grote huis en haar vent die op reis was, gewoon een wilscheiterij waar ik tegengop was gelopen. Die griet had natuurlijk de godinas avond al rondgelopen met een warme, natte trui tussen haar benen en wilde daar natuurlijk nu wel eens vanaf. Nou, dan was ze bij mij aan het juiste adres, hoor! Als het dan toch maar voor één keer was, dan mocht er ook best een beetje overwerk aan zitten.

Na het eerste nummertje namen we het er even van. We rookten een sigarette en lagen daarna al spoedig weer met zo lang te flinkken tot ze

bevenop mij kroop. Ik gesnoet zelfs nog meer dan de eerste keer, want jongens, wat kon die meid uit de voeten! Op een gegeven moment lag ze gewoeten dwars over me heen en was ze met mond, handen en benen bezig mij klaar te stomen.

Hijgend als twee speelste honden, lagen we even later naast elkaar uit te blazen en vertelde ze me dat het mischien nu toch maar beter was dat ik de benen nam. Ze had niet graag dat de buien 's morgens vroeg een kevel bij haar uit bus zouden zien komen. Daar kon ik inkomen en beweet ik zo leeg en slap als een vaasdoek was, en graag nog een paar uretjes had blijven paffen, besloot ik haar toch maar liever niet in opspraak te brengen.

Terwijl ik bezig was mezelf aan te kleden, bedacht ik hoe ik nog eens een dergelijke wilde nacht met haar zou kunnen verstaan, zonder haar overtuigen het idee te geven dat ik zo juist iets te kort was gekomen. Ik had me de moeite echt wel kunnen besparen, want niet toen ik me bukte om mijn schoenveters vast te maken, voelde ik die stevige titen van haar in m'n nek en boog ze zich over me heen om te vragen of ik er iets voor voelde volgende week woensdagavond weer langs te komen en boowel ik voor die avond al een afspraakje had, duurde het nog geen seconde of die afspraak werd door mij geannuleerd. Ze gaf me haar telefoonnummer, vroeg ze haar even van leveren op te bellen en liet me daarna uit. Ik ben doodmoed naar huis gereden en de hele dag blijven slapen.

Toen ik haar die woensdagmiddag belde, hoorde ik al aan haar stem dat ze niet zo erg naar me verlangde als ik naar haar. Alles was O.K., vertelde ze en of ik er nog tijd had voor wilde zorgen ze om een uur of negen bij haar te zijn. Ik moest het niet wachten later te komen; daarvoor verlangde ze te veel naar me. Nou, ze had geen zin meer om uit te gaan voor die tijd; ze bleef lekker thuis, nog een paar uurtjes slapen, maar als ik een heerlijkste mae wett brengen, zou dat de feestvreugde natuurlijk wel verhogen.

Ik besloot onmiddellijk in training te gaan, gebruikte een stevige omkleet van acht eieren en bleef verder in bed

tot de wijzers van de klok me dwongen tot actie over te gaan. Nadat ik een goede fles 12-jarige oude whisky had gekocht, belde ik precies negen uur bij haar aan.

Wel, die nacht was zo mogelijk nog beter dan de vorige. Wel die chiffo allemal niet wat te bedenken! Ik ben bezig wel wat gewend op dat gebied, maar dit sloeg toch werkelijk alles wat ik tot dusver in mijn leven had meegemaakt. Het zagde dat ik maar niet goed kon begripen was waarom die icke lappen en dat tromgeroffel erbij nodig was.

Dat is zo ruim een maand lang doorgegaan, waarbij we elkaar eens per week — soms zelf wel tweemaal, wanneer haar man weer eens op reis was — ontmoeten.

Pietaling was bij afgepleng! Toen ik haar op zekere dag weer opbelde, vertelde ze me dat haar man overgeplaatst was en dat ze ging verhuizen. Ze wilde me niet zeggen waarheen. Het was allemaal geweldig gewaant en het speet haar ontzettend, maar

Nou, ze kon er onmogelijk even tussentertussen knippen om naar mij toe te komen en zich daar voor de laatste maal nog eens even lekker te laten gaan. So long dus, we moesten maar als goede vrienden uit elkaar gaan en hartelijk bedankt voor al de plezierige ogenblikken die ik haar had bezorgd.

Weten jullie dat ik die griet werkelijk miske? Alles en alles bij elkaar genomen was ze het mooiste speelgoed geweest dat ik ooit gehad had. En het geestesgospel ook nog, want ze had me nooit ene cent gekost. Ook had ik haar nooit voor heeren te liegen bij geweldig ze wel was of heereel ik wel van haar hield. Nih? hoor? Dat was bij haar helemaal niet nodig geweest! Ze was doodscheerwagig alleen maar een wild hirtig en sexueel overvloedigheer vrouwstadiet, dat er rood vooruit durfde te komen dat ze niet van pijn was dat ding tussen haar benen alleen maar met plassen te verstoppen.

Zoals ik hierboven al zei, miste ik haar heel erg, maar het leven gaat verder en elke verg heeft van tijd tot tijd een grietje nodig, wil hij niet topzwaar worden wegens een te volle zak. Daarom zocht ik het maar weer in die gelegenheden waar ik vroeger

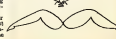
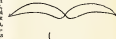
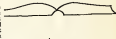
ook al kwam en het duurde dan ook niet lang of ik zat weer behoerlijk in het geschuurde goed, al moest ik er dan ook een beetje meer mijn best voor doen en al haalden ze het geen van allen bij „mijn eigen Tina“.

Het was ongeveer zes maanden later dat ik door een vriend in San Francisco uitgenodigd werd getuige bij zijn huwelijk te zijn. Hll en ik waren vroeger in dienst „alapas“ geweest en hadden altijd veel met elkaar opgetrokken. Hij was indertijd door een grote handelsfirma hier in St. Louis overgeplaatst naar San Francisco, waar hij nu klachtelijk was blijven klaven aan een of andere stinkende rijke tante met meer geld dan verstand. Enfin, het belooft een daverend feest te worden, zodat ik er een paar daagjes voor uit trok en naar Franco vloog.

Mijn buddy uit dienst bleek in de gevende hemel te zijn en ontving me als een positieve potentat die juist als heel bijzonder aan zijn bureau had toegevoegd. Nou ja, een mens zijn luit is een mens zijn leven, nietwaar? Een andere vroegere dienstkameraad van ons, Mike Bond, die ook uitgenodigd was, had op zich genomen twee avonden voordat het huwelijk zou worden voltrokken een groot feest te organiseren om Hll nog eens goed van de genegenen van het vrijgehuwenbestaan te doordringen. Nou, ze hadden geen betere voorzets kunnen kiezen, want Mike is een eersteklas fulltimeer, zodat het een daverend schandelijk belooft te worden.

Hij had een hele hotelske afgehuurd en de hoteldebetive met veel drank omgevocht op die avond vrijaf te nemen omdat hij voor ons, naar hij zei, iets speciaals in petto had. Ik verkensteerde me al bij voorbaet, want als Mike aan het organiseren gaat, komt er stevast een hoop rotsoek uit de bus. Mike is weliswaar zelf ook getrouwd, maar doet er niet veel aan, zoals hij zelf zegt. Hij houdt nu eenmaal van afwending en wil implaat van het dagelijkse tante runderpate ook wel eens graag een mala, sappig stukje vlees gebruiken, als jullie begripen wat ik bedoel.

Zelfs bracht hij het op mij voor de dagen die ons nog van het feest scheidden, zijn bloedstijve vriendinnetje af te slaan, ene Marie, die me

bijna „zijn eigen Tina“ zou doen vers-
gen. Op de dag van het feest zelf
zien ik haar slechts met de aller-
grootste moeite kwijtraken en bij
daarna te avonds met Mike de brui-
degom op gaan halen.

Het hotel bleek alles perfect voor
elkaar te hebben. In de ene kamer
van de suite stond een laag tafeltje,
keurig opgeemaakt met bloemen en
flonkerend kristal terwijl zich in de
andere kamer een welverzorgde bar
bevond. Rumm doring kroegen beiden
een uitnodigend ontvangen en het durtte
dan ook niet lang of de stemmering
zat erin en toen we aan tafel gingen
was de verbodering algemeen en had-
den de meesten al een aardige snee
in hun neus.

Het eten was verrukkelijk, de cham-
pagne stroomde volop en na de koffie
met de cognac begonnen handige obers
de tafel af te ruimen en aan de kants
te schuiven. Daarna werd er een soort
scherm opgehangen, zodat het geheel
weer weg had van een klein intiem
saalje met een tooneel.

Op dit geprojecteerde tooneel nu
verscheen een klein drukdoenerig man-
netje in gestreept pak, die later de kno-
mek van een of andere tent uit de
buurt bleek te zijn. Leug sprong hij
heen en weer op de tafel, liet zijn rot-
tinkje een paar maal heesig in de
ronde draaien en steeds met voor als
de ceremoniemeester hij verklaarde dat
hij de meesters even had weggeleid
om zich alvast te ontkleden en begon
toen maar direct een paar zeer ge-
weagde moppen te vertellen, die er
blijkens het bulderend gelach uit de
zaal, ingingen als kook.

Hierna kreeg Bill een beurt! Het
mannetje vertelde een paar afleer-
digste voorvallen uit het sex-leven van
de bruidegom, die hem kennelijk van
te voren door Mike ingefluisterd wa-
ren en vroeg zich vervolgens af of het
geen aanbeveling zou verdienen Bill
nog vlug een en ander aenschouwelijk
in zijn berisping terug te roepen,
zodat hij straks tegenover zijn vrouw
niet met zijn pik in het sand zou staan.
De bruidegom vond het een pracht-
idee en knikte hartig van ja, waarop
het mannetje verklaarde dat ene Liz
en Dolly zich aan het kussmaken wa-
ren en hem zo dadelijk wel zouden
laten zien wat er ook bij een gelukkig
huwelijkswaard kwam kijken. Even ge-

duld dus nog!

Het belooft inderdaad doorgesluis-
te worden, want toen we overgingen
op het „schien-nee-nog-maar-om-in“
werk, werd een filmprojector hinnen-
gedragen en kondigde de ceremonie-
meester „een documentaire op hoog
sexueel niveau“ aan, bedoeld om de
vroeger door Bill voorgedragen kennis
omrent „verliefde“ nog eens op te fris-
sen.

De lichten werden gedoofd en de
film begon te dansen. Julie hebben
van en neek wel eens van de an-
derende sex-filmpjes gezien! Dikwijls
zien ze van heel slechte kwaliteit en
laten strykt en zet een spermatische man
en vrouw zien, die allerlei stonde-
schietten en gekste dingen aan het
uitproberen zijn. De vrouw ziet er
altijd uit als een heel goedkoop anello-
ke terwijl de film meestal opengevoerd
wordt in een of andere achtertuin
hotelkamer. Vaak zijn ze dan nog ge-
scheiden ook — de film bedoelt ik — so-
dat je niet eens duidelijk te zien krijgt
wie-wat-waar weghromelt.

Nou, deze film maakte daarop geen
uitdrukking. Hij droeg als titel de
erstvolgende minnaar, met in de hoofd-
rol een perennachochel van een wijf,
dat niet veel meer deed dan met haar
somszwaare hangborsten pronken en
met haar achterste draaien, terwijl ge-
te breut met een verheerlijkt uitdruk-
king op zijn gezicht zijn vlaggenmast
bij haar probeerde op te steffen. De ce-
rimoniemeester gaf er nog een soe-
tentent uiting bij ook, maar rocht sedere-
een een paar maal plichtmatig had
gehoord, was de aardigheid er wel af.

Toen hij kinstallen maakte om de
tweede film op te zetten, vond ik dat
het tijd werd even te gaan denken aan
de bar. Ik keerde niet terug toen het
licht weer uitloste en de film begon
te draaien. Een blik op het scherm
was al voldoende om te zien dat dit
heel andere stuff was. De film was
eerg dadelijk en op het scherm ver-
schenen beelden die waag iets in dat
wakker rapen, al kon ik op dat mo-
ment onmogelijk zeggen waarom het
mij zo boeide. Vol aandacht keek ik
naar een scène waarin een lekker mol-
lig grietje bang was uit haar kleren
te stappen. Terwijl ik er nog steeds
achter probeerde te komen waarom
dese beelden mij bermerden, seem-
de de projector verder. Ploteling

draaide de griet op de film zich om.
Jongens, ik stond als aan de grond ge-
nageld en nu, achteraf denken, vraag
ik me nog steeds af, waarom ik Tina
al niet veel eerder herkend heb! Ik
denk dat Tina kwam omdat ik haar nog
niet in zwart-wit gezien had.

Wel, de camera draait verder en ik
herken de kamers, de gordijnen, de pho-
tostapler — alles! Daar was ook het
eerste grote lachant en op dat mo-
ment een spermatische vent, die met
een stupe, rechtopstaande pik klaar-
blijkelijk ligt te wachten op het mo-
ment dat Tina zich eens terdige met
dat zedige zal gaan bezighouden.

Dat was ook het moment dat het
zweet me aan alle kanten uitbrak. Het
gezicht van die vent was weliswaar
nog steeds van de camera afgewend,
maar zelfs nog vóórdat hij in de lens
kijkt, weet ik al wat het was. Toen ben
ik er al een schiet tusschen gekom-
pen! Ik ben genevens blijven kijken
om erachter te komen waar de camera
opgesteld stond of hoe ze het opge-
nommen hebben. Later dreef het pas
toe me door dat zij en die aangenaa-
te vent van haar er natuurlijk hun herop

van maakten dergelijke filmpjes op te
nemen en die met een forse winst in
roulatie te brengen.

Op dat moment leek het mij ook
niet zo belangrijk teel ik heb me in het
pikdoenerig roesgedraaid en de buren
genomen. Terwijl ik de deur achter
me dichtloeg, hoorde ik een lud ge-
juich opgaan terwijl iemand mijn naam
noemde. Op straat had ik gelukkig di-
rect een taxi te pakken en heb als de
dooder het eerstvolgende vliegslag te-
rug genomen.

Ja, natuurlijk heb ik de bruiloft ge-
maakt, ik ben ook moet terug naar San
Fran gegaan! Alles wat me daar te
wachten stond was minner een hoop
spot en goedkoop ge-ouwehoor. Toch
ben ik van plan om die film op de
top te tikken, vanzelfsprekend natu-
rlijk om hem bij mezelf thuis nog eens
af te draaien. Wie weet, zit er voor
mij nog toekomst in de filmbusiness.
Misschien heb ik wel, zoals ze in Hol-
lywood zeggen, filmsterkwinten en
die moet ik dan natuurlijk zien uit te
buiten!

— Dag juffrouw. Ik ben de serviesmonteur van de zaak en omdat ik toch vanavond niets
te doen had, dacht ik: „Kies, ik zal eens een handje gaan helpen!“

* Een angstige reinger ging voor de eerste leer met het vliegtuig mee. Voor het insappen kreeg hij een klein vragenlijstje te beantwoorden.

Een van de vragen was: „Wie dient onmiddellijk op de hoogte gesteld te worden, indien zich een onvoorziene omstandigheid voordoet?“

Zonder ook maar een moment aarzeling vulde de man in: „De piloot.“

* Klein Jaantje komt op school met het droevige verhaal dat hij de vorige dag niet op school kon komen omdat zijn grootvader overleden was.

Toevallig komt de onderwijzer elke dag langs Jantjes huis, zodat hij de volgende morgen Jantje ter verantwoording roept: „Jentje, je hebt gelogen. Vanmorgen kwam ik langs jullie huis en toen zag ik je grootvader gewoen voor het raam zitten.“

Begint het vante hard te snakken: „Ja meester, dat is ook zo, maar hij moet van me vader daar blijven zitten tot de twintigste, want dan zou hij zijn A.O.W. gekregen hebben.“

* Vraag: Klopt het, dat getrouwde mannen langer leven dan vrijgezellen? Antwoord: Nee, het lijkt alleen maar langer!

— Schets bardeel.

* De rekruten worden er erg aan toe na twee maanden geduld en gepast te zijn door de pelotonsergeant, die geen moment voorbij liet gaan om hen een of andere ongemakkelijke opgave te laten verrichten.

Op achtere dag houdt de sergeant weer een van zijn bevelde toespraken over de toekomstmogelijkheden in het leger.

— Carrière, zegt hij, kan iedereen maken, maar sergeant worden is toch wel heel moeilijk. Een sergeant wordt eenvoudig niet gemaakt, maar hij wordt geboren!

Vraagt een van de rekruten heel beleefd: „In of buiten het huwelijk?“

* — M'n Heve kind, zegt moeder bevestigend. Hoe is het nu toch mogelijk dat je de aardige mijnheer die gisteren hier thee kwam drinken, zomeren in zijn armen gevallen bent, terwijl ik even in de keuken was.

— Jaar, daarom moeder, zegt ze, en bovendien, dan moet u door het slechtste gekken hebben.

* — Is dit het restaurant waar topless bediening al vroeg de enthousiaste beïnt aan de portier.

— Jaarke mijnheer, zei de portier ernstig, maar het spijt mij dat ik u hier niet mag binnenlaten. U draagt geen das en geen koelbert!

— Dierverliefde!

sexuele voorlichting

Er zijn vaders, die zich op een gegeven moment verschrillenlijk bezorgd maken over de seksuele voorlichting van hun zoon. Dat is in die periode, als alle gepast over bestes en bijtjes de stengel kennelijk nog niets geroep hebben over de heerlijkheden, die hem bij een vrouw te wachten staan. Want al vast heb Patterson nu precies, hoe de kunstmatige masturbator met zijn spuit een kalb bij Beter. de koe, had gemaakt, pa Patterson had zijn spruit nog nooit met een lekkere mens in het bos zien liggen, al gaf hij alle gelegenheden op en rood zijn erf.

De vrouw was belust op school ook al niets wijzer geworden. Tijdens de keurige voorlichtingslessen, die een oudere dame met grins haar aan de schoolleider had opgedragen met veel peil en roze krijtjes op het zwarte schoolbord, had heb zitten gapen en eens aan zijn broek gekrabbeld. Hij wist, dat in een geval had, waarmee je bij een vrouw kon komen om er kindertjes mee te maken, maar wat kon dat hem verdomme één roze liet schelen. Hij wilde helemaal geen kindertjes voorlopig.

Daarom zat pa Patterson zich suf te peuzelen over de kraap van 'm. heb speelde peusling in zijn strakke blauze jeans en onder het dunne T-shirt golfden zijn spieren als bij Bully, de jonge fokstier van de buurman. En hij had een leuke smoele ook. Eelt iets voor de wijven om er stapelguk van te worden. Pa Patterson dook dertig, veertig jaar in zijn herinnering terug.

Hoe hadden ze het hem tenslotte geleerd, toen hij met een veertienjarige rimp kind had rondgeklungeld, dat om onbegrijpelijke redenen vreemd met hem in het hooi had gelegen, haar ogen gesloten, haar hand tastend over zijn broek?

Pa Patterson herinnerde zich nog die avond, dat zijn Pa hem met naar de hoeren had genomen, een vriendschappelijk daad van mannen onder elkaar. Dat was het, verdomme, hoe had hij het kunnen vergeten!

Maar toen hij het heb de volgende morgen wilde vertellen, dat hij hem kennis een laten maken met enige chermanne dames in de stad, weigde zijn tong plotseling alle dienst. Want heb stond met onbewogen gezicht naar de beer te kijken, die op dat moment net op de glimmende zeug was gesprongen. Pa Patterson rookte bij die aanblik stief de koude en hete sillingen over zijn rug kreen en soms kreen hij al kleiner, nog vroeger bij hij moeder de vrouw. Het spel naar buiten had kunnen krijgen.

Maar de rotjongen stond daar maar, een grasgroeke in zijn brede mond, zijn haar stijf en blond over zijn voorhoofd. Woedend trapte pa uit laatste onlust over zoveel seksuele onverschilligheid naar de hooi, die met een malle plas aan zijn voeten pleegde. Maar in plaats van de hand te raken, schepte hij met enorme trefzekerheid tegen een steen, die geen millimeter van zijn plaats week, zo stevig lag hij daar.

Met zijn voet in zijn hand dansde pa het erf rond, veel minder vrolijk dan heb, die het allemaal nogal schone te emuseren.

„Kloetzak“, glide pa, weinig pedagogisch, „wat sta je daar voor lui te grijzen. Had je me niet even voor die steen kunnen waarschuwen?“

Maar heb haalde onbewogen zijn brede schouders op. „Ik zag hem niet zo klein als jij, ouwe“, zei hij en wandelde de mepel en licht in de heuven wendend het huis binnen voor een tas koffie.

Pa vloogte nog even door, totdat de pijn iets gezakt was en nam zich voor zoorthoeft toch bij een stel rothoeren te brengen.

Die middag reden ze in hun tuin naar oude Ford naar de stad en ze probeerde Jib voornemens te te leiden in de komende gebeurtenissen.

"Hij heb je toen gek," zei hij. "Stiekem zie ik je af in de stad bij een aardig vrouwtje. Misschien moet helemaal je smaken, maar voor een tiertje kan je met op de eerste rij zitten."

Jeb pakte greep het tiertje aan en stapte het in z'n borstzakje op z'n hart. "Als je het met haar gefikt hebt, heeft je niet met haar te trouwen, dank daar aan," waarschuwde hij voor alle zekerheid.

"Wat moet ik dan doen?", bromde Jib hennensmonds.

Pa zuchtte diep en ongelukkig. "Jij zal je precies vertellen, hoe het moet bij een vrouw," zei hij. "Dat kan ik je echt niet zeggen."

Ze wisten nu in de hoersavik te rechtgekomen. Pa rende voor een gammel kasje in een gammel straatje, waar de hoeren als flitsen vervuilde bloemen rondlopen. Jib keek zonder enige interesse naar de hoersavik.

"Waar moet ik zijn, pa?" vroeg hij. "Twee hoog?" om pa. "En dan de derde deur links."

Jeb liep gedwee naar binnen langs de twee hoeren, die in de deuropening stonden. Ze namen hem met hun beoepsnate blik op en gaven pa toen een knipoog. Pa stond glunderend z'n zoon na te kijken en draaide zich toen om, om in de kroeg aan de overkant van de straat het feest te gaan vieren. Ziezo, hij was van alle godender af. Aan die wijven kon je dit soort akke-vartjes rustig overlaten.

Jeb voelde zich ondertussen alles-betwale lekker. Hij stond in de schemerige gang, waar hij allerlei lichte rook, die hij niet thuis kon brengen. Warme, vette lichte veld hij. Hij wilde zich eigenlijk al ontdaan, om weg te gaan uit de smoege kast, toen de twee hoertjes achter hem de gang inkwamen.

"Lekker dor, kom maar mee, hoor," zei de jongste, die hoog opgevoerde liden onder een fluitig blaasje had en een dikke reet van heb ik jou daar. "We zullen je wel even bij Sus brengen, die is gek op knipjes als jij."

De andere heer lichte met een gorgelend koeleghid, zodat Jib rilde van de manieren. De wijven waren al dicht bij hem, dat hij ze kon raken. En ze stonden naar goedkope peeder en zwet.

"Blif van me af," snogende hij, toen de jongste van de twee hem fors in z'n liden kniep. "Ik heb je toch niets gevraagd."

"Maar je moet je tiertje toch kwijt, jochie," plagde de andere hem. "Wij je onze spaarpotjes met een zion."

Jeb werd in de richting van een smalle trap gedragen en hij moest wel naar boven af hij wilde of niet, want de dames lieten hem geen centimeter ruimte om te ontsnappen. Hij bennende zich de derde deur links op de tweede etage en hij stootte er tussentijd maar met de mond der wanden binnen.

Maar even hard had hij er weer uit willen rennen. Want wat hij daar zag was echt even te veel voor z'n knise jongelingschap. Op een onderwate sofa, die met een glanzend kleed bekleed was lag een berg wit vlees, die hij niet kon als een vrouw herkende. Ze had haar dikke dijen zijdelings van de sofa hangen en tussen die dikke dijen deden haar handen iets, wat ze krenkend van genot onderging Jib voelde z'n maag omkeren van Weiding, maar ergens faarmerde het schouw-spel hem Bevandien, weggan was on-mogelijk, want in de deuropening had de jonge heer plaatsgenomen met gekruiste armen over een plotseling vol-komen blote borst.

Jeb z'n bliken gingen heen en weer van de sofa naar de deur, maar bleven tussentijd aangenaam verward op het dikke gevaarte rusten, dat na crug-finke bewegingen in haar kruis steunend achterover zakte, haar ogen half gesloten.

"Wat kom je doen, jochie?" vroeg ze met een stem, die diep uit haar liden vlees schen te komen.

Jeb haalde diep adem: "M'n vader heeft me gestuurd, om te leren, wat je met een vrouw moet doen," stamelde hij. "Mag ik een tiertje in uw spaarpot doen?"

"Jonges, je loopt flink hard van stapel," lachte ze met een vet glimlach om haar pruimsmondje, dat fel ge-schminkt tussen haar dikke wang-tuitte. "Stop het er maar in, wd je!"

Ze legde haar dijen opnieuw ver uit elkaar, zodat Jib diep in de gepande rose spint tussen haar benen kon kij-ken.

Hij draaide z'n hoofd om en rilde. "Kom, kijken, schatje," zei de ene heer achter hem. "Je moet toch eerst weten, hoe het eruit ziet, voordat je hem erin stept."

"Ik weet het al," stotterde hij. "Dank u wel!"

"Maar zo gemakkelijk kom je er niet af, jochie," materde de jonge heer achter hem. "Vooruit, buk je en kijk, tot je ogen uit je hoofd pulsen."

Jeb voelde maar zacht vlees tegen zijn blote arm drukken. De jonge heer had zich tegen hem aangedrukt en dwong hem na een paar passen in de richting van Sus te maken, die welwillend lag te streken als een zingmakende Boedha, haar buik spans omhoog druk-kend, zodat niets van haar intimiteit aan hem zou kunnen ontsnappen.

"Mag ik je onderhand voertallen?", mompelde ze met een monnaam lichte. "Dat schijnt aan je linkervijf in Jenny en rechts voel je Dorry. Ik best Sus!"

"Aangenaam", mompelde Jib, die het beke blote naar z'n hoofd voelde stagen, omdat Dorry de rits van z'n broek had opgetrokken en haar poezelige benen in z'n gup had ge-wrongen. Hij voelde haar vingers om z'n geval sturen en zachtjes knippen. Ondertussen schoof Jenny met hele voornemens handen het T-shirtje omhoog en wreef zachtjes over z'n linker-tel en onder z'n arm Jib protesteer-de swakjes, maar niemand scheen het te horen, want even later stond hij poezelachtig voor de sofa, z'n geval lichtelijk in opstand.

Hij keek er naar en kleurde als een pompoen.

"Lijkt nog nergens op, jongetje," plagde Sus. "Kom maar eens rijn bij me liggen."

Vier handen duwden hem naar z'n bed en plotseling lag hij boven op het ge-wedde vlees gevaarte, dat hem nacht opting, verord als het goede maas van heel grote bed tuss.

Ondertijd was Dorry bovenop hem, haar benen en armen om hem heen. Ze trok z'n hoofd van Sus's zware borst weg en dwarde hem haar stevige grote borst in de mond.

Hij voelde de harde tepel tegen z'n

toeg en onwillkeurig deed hij, wat van hem verwacht werd. Hij zong. En terwijl hij daar zo zoet als een pas-geloven balg lag te zibelen, gleden zes uiterst bekwame handen over z'n jonge lichaam en strevelen onder ge-volig plekke van z'n jonge, gespannen buid, die trilde onder hun aanraking. Hij kon niets anders dan zich over-gewen aan het genot, wat ze bij hem veroorzaakten. Loorn het hij kan gaan, af en toe krenkend, als Jenny of Dorry hem aan de rand van een comple-te uistorting brachten.

Maar op z'n moment hielden ze net even op en keken glimlachend naar hun werk.

"n Mooie jonge," flusterde Dorry en liet haar vingertoppen spits en speels over z'n strakke buik glijden, "maar er moet wat meer seks in komen."

"n Prachting stuk," hggde Jenny, die haar mond vol had. "Mag ik hem eens helemaal klaar maken?"

"Ga je gang maar," mompelde Sus, die genot van het spel, dat op haar lichaam werd opgevoerd. "Yuk hem maar eens goed, dan komt hij straks zelf wel in akte."

Met een schreeuw kwam Jib even later klaar; voor het eerst van z'n leven. Het witte warme vocht liep langs z'n dijen en over Sus's enorme buik. Nijgend zette hij z'n tanden in Dor-

— Sinds we het laatste bij ons leen sloegen krijg ik haast heel veel groot aandacht meer van je, Herbert!

ry's tepel en beet, z'n lichaam wankelend in extase. Toen liet hij zich terugrukken in Sue's heede schoot en bleef met gestoten ogen liggen, dampend als een jonge bengel.

"Wil je nog een keertje, schat?" fluisterde Dorry en streelde met korte bewegingen z'n nek, die wild onder haar vingers bewoog.

Jeb knikte en tegelijk voelde hij het hete rode strik van Dorry boven op z'n gezicht, zodat z'n neus en mond wegkwamen in de wild geurende spleet tussen haar benen. Hij worstelde om vrij te komen, maar omdat Jenny op z'n benen was gaan zitten en hem met haar mond bewerkte en Sue haar armen bovendien om z'n buik had geslagen, was het een bij voorbaat verloren strijd. Jeb sloot z'n ogen, omdat alle uitschiet door Dorry's achterste benomen was en liet zich wegdragen op de golven genot, die de drie vrouwen bij hem veroorzaakten. En steeds weer maakten ze hem met niet klaar, steeds weer lesten ze hem kruisend en sluitend over de heet rollen aan 'n rolfde van z'ngarne. Hij schreeuwde om de totale bevestiging, die hij daarvoor van ze gekregen had, maar ze hadden bedolven, dat hij eerst zelf maar eens tot actie over moest gaan. Zo maakten ze hem anderhalf uur lang gek, om de beurt op hem nitend, hem likkend en bijtend en strekend. Tot drie keer aan toe moesten ze ophouden, omdat hij bijna klaar kwam, z'n gezicht verwrongen, z'n blonde haar verward, z'n sterke lichaam trillend en machtelos. Toedat hij eindelijk begreep, dat hij zelf iets moest doen.

Op dat moment stak hij z'n tong uit in het warme donkere gat voor hem, dat op z'n gezicht drukte. En hij proefde de smaak van een diep vrouwenlichaam, buisvormig, maar vastbetand iets te doen. Dorry wipte een eindje omhoog, toen ze zo plotseling z'n heet tong voelde, maar ze landde onmiddellijk daarna weer, begerig opgevraagd door Jeb, die nu eindelijk de smaak te pakken had gekregen. Z'n tong kwispelde in de gottige ruimte boven hem en hij kwam geluk met Dorry kleiner, z'n kleine nagels ergsten in een vrouwenhand, z'n ogen bel en blauw staend naar een punt op het vlekkende plafond. Dorry kuste hem en Guastarde hieve woorden, de twee andere vrouwen streelden hem en zei-

den, dat ze een flinke jongen was geweest.

Toen wilde Jeb dat nog wel eens beter gaan bewijzen. Hij liet zich na even algerust te hebben met z'n volle gewicht op de zware Sus zakken en stak z'n hals hebben en hoven bij haar naar binnen, zodat Sue trillend en welustig achterover zonk. Triumfantelijk maakte hij haar met een paar flinke bewegingen van z'n onafzienbare grote en mooie geval klaar en pakte even later Jenny van achteren. Voorzichtig en beheerst nam hij het hoertje terwyl z'n sterke handen haar heien steelden. Het was mannenwerk, dat moesten de drie vrouwen volmondig beaamen. Ze lieten hem dan ook tenslotte gaan met de belofte, dat hij nog eens terug zou komen.

Jeb wankelde lichtelijk, toen hij weer normaal op z'n benen stond, maar hij slaagde er toch in de kroeg aan de overkant te flitsen.

"Hallo, pa," zei hij. "Hier ben ik". De vrouw keek hem glazig aan. "En jongen, alles oke?"

"Geweldig, pa," straalde Jeb, maar als ik op school beter had opgelet, had ik die wijven meteen al gepakt."

—Maak je maar niet ongerust maak. In vrouw aspect niet om geld!

de parachutespringster

Het was zo'n heerlijk warme zomerdag, waarop een mens denkt: ja, nu nu nu zondag vrij. Een heel zwak windje beweegde zo af en toe de windhaan op de hangar en als je buiten stond rook je de lucht van kamperfoelie en weidebloemen van de omliggende velden.

Het was barietgewoon, mooi vliegweer en ik keek dan ook steeds verlangend temboog naar de strakke blauwe lucht, waarin af en toe een mannetje wit wolke dreef. Maar de jongelui, die ons in het weekend altijd een hoop bezopen, waren op deze door de weekdag van te voren voor hun vlieglessen in het weekend. Als we die lessen niet gehad hadden, was de maak beslist kunnen korte tijd op de fles gaan, want we hadden te goede kansen voor behoorlijke chartervluchten. Ik hing dus maar zo'n beetje rond en overwoog of ik nog eens in de boeken zou duiken over luchtvaart, die Ed, de baas, me gegeven had, of dat ik de Steerman zou nemen voor een uurtje luchtvaartboek. Maar Ed had me op het hart gedrukt vooral aan de grond te blijven voor eventuele klachten en dus

Ik wachtte, haalde een cola uit de automaat en ging achter Eds bureau zitten, m'n voeten op z'n bureau en stelde me voor, hoe het zou zijn algeenar van een hoop troep als die van ons te zijn.

Als employé, opgeklossen van meenstige tot eerste instructie-piloot, had ik 't achter geweid bij Ed. Ik reed in een twee jaar oude Ford Mustang, had een verdomd leuk flink langzame stromend en verdomd in m'n vrije dagen de meeste gracieus in m'n zelfboei met een hoop whisky en 't laatste meescheitje, als het even meesak.

Ik droonde over het laatste hieve kind, dat ik in m'n armen had gehouden, een blonde sugar met zachte warme lippen en een filmsterren-figuur, toen de deur openging en er iets barenwandelde, waarvan ik zelfs nooit had durven dromen.

Op zo'n moment zeg je zelfs niets, je kan bij wijze van spreken een apeld

horen vallen in de suizende middag-stille. En den kijk je nog eens en dan zie je, dat het waar is en dat ze naar je glimlacht.

Ik bleef evenwel kalm, want opspringen en zo en stoel aantrekken heeft bij degenlijke vrouwen altijd een averechts uitwerking. Ik hield m'n benen op Eds bureau en glimachte terug naar die engel met haar zachte bruine haar, dat lange haar ovale trefte goltte. Ik ontsloot grote onbedachtzaam depluurde ogen en een afgeruggat wipje. Een hardroes vresder bedekte de meest essentiële delen van haar vrouwelijkheid aan de bovenzijde, maar een te kort wit shortje slaagde er niet in helemaal haar mooie ronde billen te bedekken. Waar ze zich overgens weinig van aantrok, want ze mochten gezien worden.

"Hallo," zei ze, "bent u hier de baas?" Er was niets warmer en verrukkelijker in haar hele manier van doen, dat ze me zelfs gecharmeerd zou hebben, als ze niet zo vrolijk meel was geweest. Ze had charme, sexy charme bij overvloedige hoeveelheden, maar haar stem paste niet bij de eerste indruk, die ik van haar gekregen had. Ik vond, dat ze eruit zag, als een zuiverlijk schoolmeester, dat niet riep is, om door een knaap gepikt te worden. Maar haar stem riep om heel ander beeld bij me op. Dat ven een volwassen, rijpe vrouw, die gewend is tederde woorden in bed te fluisteren, die een man gek en wild maken van verlangen.

Ik actie era gins cola voor me op het bureau en ging recht zitten, m'n blikken nog steeds gericht op haar lange, ronde dijnen, die bruin verkleurd waren en heet glansden.

"Ik ben Dan Gurney, eerste piloot-instructeur hier, waarmee kan ik u van dienst zijn?"

Ze kwam iets dichterbij en ik merkte, hoe gevaarlijk haar aanwezigheid was. Het zou me verdomd veel moeite kosten, om haar vanaf te blijven, ondanks alle strenge instructies van Ed.

"Ik ben Gloria Thomas", stelde ze zich voor en wipte achteloos met één bij op het bureau van Ed, zodat ik kon

zien, dat haar billen net zo bruin waren als haar ogen.
"Ik moet vannmiddag voor één uur een kat hebben, Dan," zei ze. "Mét potot, wil jij dat zijn?"

Ik had nog veel meer dan haar potot willen zijn, maar dat was zuiver privé.

"Ik moet vannmiddag parachute-springen in Elmida," zei ze, "maar er is nog meer een Vliegertje te krijgen in die buurt. Ik was een beetje laat met de nachtvlieg, weet je?" En zo was ze een lange reeks naar ons afgedropt, dacht ik, een beetje vertoet. Maar ik glimlachte, studeerde en boordde er een mooie rindag van te maken.

"Hoe kom je van Elmida terug?" wilde ik weten. Ik dacht aan de mogelijkheid haar daar 'n avondje op te pikken en dan een etentje, een borrel en we zouden wel verder zien.

Maar zij wist precies, hoe het wel zou gaan:

"Er zijn daar wel leden van de parachute-club, die me mee terug nemen in hun wagen," zei ze. "Dus maak je maar niet bezorgd."

Ik sloot zachtjes. De witte dure sportcar, die daar buiten bij de hangar geparkeerd stond moest de hare zijn. En ik was ervan overtuigd dat ze niet zo gemakkelijk te overtuigen was. Ze wist, wat ze wilde.

"'n Cola met 'n the?" informeerde ik, toen ze haar blik over m'n cola liet glijden.

"O, dat zou verrukkelijk zijn," zei ze dankbaar en ging op de oude sofa zitten, waarop Ed m'n dutjes plaatste te doen.

Ze sloeg haar benen over elkaar en zag, dat ik er naar keek. "Heb je nog 'n sigaret voor me ook?" vroeg ze, haar kinderlijke ogen groot en glanzend naar me opgeslagen.

Ik had 'n sigaret, een losse menthol met filter. Ze inhaleerde diep en leek even op de wagen, die ik zo graag in haar wilde zien. Wat zou ze goed uitkomen op m'n mooie witte jacht, haar alhoofd tegen de lichte avondhemel, het haar zachtjes opwaaiend door een zachte wind. En wat zou ik allemaal niet tegen haar zeggen na twee, drie whisky's.

"Kan ik hier ergens m'n spring-pak aantrekken?" vroeg ze.

O ja, natuurlijk moest ze iets an-

ders aanhebben, als ze wilde springen. Ik wees op de deur, waar "Dames" opstond.

"Dat zou daar wel gaan, dank ik," zei ik.

"Merci" zei ze. Toen liep ze naar buiten naar de witte wagen en haalde er een koffertje uit. Ik had mezelf wel kunnen uitvinken. Welke man laat nu zo'n vrouw zelf haar spullen uit een wagen halen. Maar ja, 't was te laat. Ze was al weer terug en verdween achter de blauwe deur met "Dames" erop.

Ik schreef een briefje aan Ed, dat ik met de Barry 'n naar Elmida was voor een parachute-sprong met Gloria Thomas en ging toen naar de kant, om de boel vast klaar te maken voor de start.

Het was net een goed vliegplan met mee te springen. De vliegtuig hoog en de deuren waren breed. Bovendien was hij net volgekluisd, dus we konden vertrekken. Ik klom naar binnen en drukte de startknoppen in. Zoals al onze vliegtuigen, maakte ook de Barry 't eerst nogal wat enge bruis-gekluisen, maar al gauw stilde de de hele kluit van een goed ouderwets gerank, zodat ik vol vertrouwen op m'n mooie passagiers wachtte.

En daar kwam ze aan, gehuld in een veel te groot, knalgeel, springpak met een aksel klein rood hekje op haar bruine benen. Ik lachte, toen ik zag, hoe ze haar parachute droeg. Het leek wel alsof ze met de vuile waszak aan 't sloop was.

Ik legde het ding achter onze plaatsen en keek vol verwachting naar het rode hekje, dat aanstalten maakte van haar dikke haar af te glijden.

"Ach, ja, dat ding kan zo lang wel af," zei ze en zo goede de helm schiet achter haar stoel. Ik moest voor haar lange reiken, om de deur bij haar plaats dicht te maken en toen ik dat deed leende Gloria met even iets naar voren, zodat ik haar zachte borsten tegen m'n arm voelde. De flap van haar hekje pak was aan de bovenkant met helemaal gefloten en dat gaf me 'n heile kerk, omdat zo kennelijk niets aan had onder dat pak.

"Ready?" vroeg ik. Ze knikte, haar ogen met een stralende blik op het instrumentenbord gericht, dat nu voor met-kenners veel weg had van een soort gekuiermaat op de kermis met al

z'n knoppen en halsgevendende wijzerijen. Ze had er kennelijk een kinderlijk plezier in.

"Maak die gordel even vast, wil je?" vroeg ik. Ze deed het met nogal onhandige bewegingen, zodat ik me geroepen voelde haar te helpen. Ze was zo vreemd dichtbij en het, dat ik me bijna wreed voelde, toen ik niets anders deed dan haar anderszins in de veiligheids gordel helpen.

Toen startten we. De Barry 't bulderde geweldig, toen ik hem emboogte, maar Gloria schreef een onwetelijke vertrokken in me te hebben.

We hebben er zelfs een automatische piloot in zitten," schreeuwde ik boven het lawaai van de motor uit. "Had je niet gedacht van m'n oud cavale, bét?" Even zag ik een ongekend hekje in haar blauwe ogen en ik vroeg me af, waar dat toe diende. Maar ik had m'n aandacht nodig bij het kluisen. Dus probeerde ik Gloria even te vergeeten en zette koers naar Elmida.

Ze hield zich verschrikkelijk koest, gemiddeld van een uitstekend jazz-programma, dat we over de korte golf van onze boordradio kregen. Af en toe zong ze mee met haar diepe, warme stem en dan keek ik op naar haar kinderlijk profiel. Wie was zij, Gloria Thomas?

We hadden misschien zo'n tien minuten gevlogen, toen ik voor ons uit, op ongeveer tweemaal onze hoogte, een groot wolkenveld zag van hoge, zware stapelwolken. Ik voelde, dat Gloria het ook had gezien, want ze keek er naar vanuit haar ooghoeken. En tegelijk maakte ze m'n arm aan.

"Prachtig he, net alsof de hele hemel daar bestaat uit warm, dik wit bont".

"'t Lijkt meer op lekkere slagroom," antwoordde ik met een blik op haar springpak, waarvoor de rits nog iets naar maar beneden was gegliden, of gehaald?

"Denken jullie mannen altijd alleen maar aan eten?" lachte Gloria met dat diepe kegelgloed, dat me zo heet als de bloemen maakte.

"O nee, meestal denk ik aan heel andere dingen, vooral als ik jou zo zie," gronde ik.

"Zeg, Dan," zei ze plotseling, zonder op m'n woorden in te gaan, "laten we naar die wolken vliegen".

Ik keek verbaasd. Ik had de wolken daarboven honderden keren gezien en steeds weer was het prachtig. Maar zij wilde toch springen in Elmida met dat afschuwelijke pak aan.

"Wil je echt?" vroeg ik.

"O, alstublieft! Dan, het lijkt me zo dromerig, zo onwetenschappelijk".

Zonder verder iets te vragen liet ik de machine stijgen in grote wijde cirkels. Gloria had haar stoel naar achteren laten schuiven en scheen in privé-dromerig verdiept.

Maar toen we boven de wolken kwamen opdreef ze haar ogen, wijd en groot van verbazing. Ik had er van m'n werk. Onder ons lagen de romige witte wolken overgoten door goed en roze zonlicht. Het was alsof deze wereld helemaal alleen voor ons was, zo weids en vredig omringd bij ons. Gloria dronk de aanblik van dit bovenaardse tafereel tot wijde van spreken met open mond in, haar lippen even van elkaar, haar ogen vervuld van het gouden zonlicht, dat overal om ons heen was.

"Ik heb het warm, Dan", zei ze plotseling, "ik heb 't ontastend heet".

En voordat ik iets had kunnen antwoorden had ze de rits van haar rode pak helemaal opengetrokken, zodat het ding als een binnenschild van haar lichaam gleed. Ik stonde. Wat ik te

— Dat gaat toch te ver Leech. Ik heb gezegd gaan niet, maar dat heb ik er niet aan bedacht...

zien kreeg was zo mooi, zo volmaakt van rondingen en volmen, van kleur en stevigheid, dat me niets anders te binnen schoot dan een verruut „o, God!“.

Toen zette ik Barry T op z'n automatische en nam haar in m'n armen, m'n lippen op haar hongerige mond, m'n handen greep over haar naaktheid. Ik voelde, dat er geen enkele barrière meer was tussen haar vlees en het mijne. Behalve dat m'n kleding Miss Gloria was me al voor. Ze scheurde m'n hand bijna van m'n lijf en had met één beweging m'n riis open. Toen lagen we tegen elkaar aan, zij achterover in de passagierstoel, die helemaal horizontaal versteld kon worden en ik bovenop haar, m'n penis zo groot als bij nog nooit geweest was. Om ons heen danste het licht door de ramen en ik kwam bij haar, toen ze me riep met een stem, die uit de wolven scheen te komen.

Ze opende haar bronzen dijen en ik drong mezelf bij haar naar binnen in een lichaam, dat onder me wegzonk in een duizelingverklonde dispositie. „Heerlijk, heerlijk!“ fluisterde ik, „laet dit uren duren.“

„Dan“, riep Gloria, „Dan, o toe als je blijft, ga dwars door ma heen, vernormt me, laet me zweven“.

Ik greep haar in haar ronde, gladde billen en liet me gaan totdat ze met een schreeuw klaar kwam. Op hetzelfde moment kreeg ik het, maar

zo verschrikkelijk, dat ik dacht, dat ik zou sterven van extase. „Liefste, Gloria, liefste“, stamelde ik, toen ik uitgetrekt bovenop haar bleef liggen. „Wat doen we?“

Ik zag haar onder me glimlachen, rustig en helemaal tevreden. „Wie ben je?“ vroeg ik en streuk het brutale haar van haar ogen weg.

„Ik ben een meisje, dat al veel verhalen over jou gehoord heeft“, zachtte ze en trok aan de sigaret, die ik haar vocheid. „Verhalen over 'n vrijboet van minstens zes meter lengte en naaktkrassen in de manschijn en dochter bij jou thuis. Ik wilde op een originele manier met je kennismaken, misschien dat dat andere me dan ook wel allemaal te wettig staat. Maar als je me niet goed genoeg vindt, dan spring ik straks in Elmdale toech uit je kist en zie je me nooit meer“.

Ik keek naar de parachute, die er nog steeds als een waszak bij lag en toen naar het vuurrode, veel te kleine helmpje.

„Op mijn beest heb ik op het achterdak een soort bemethed laten monteren“, flusterde ik. „Wadden, dat je daar nog prettiger in ligt dan in deze steel!“

Ze reikte zich uit als een kat en zei: „Stel je voor, dat je me toch had laten springen ik heb het nog nooit gedaan“.

Voor de echte levens-
quasieter is de kist Frank-
rijk nog steeds het land
van de champagne, de
Eiffeltoren en mooie vrou-
wen. De ware koning weet
dan ook steeds waar hij
de geneugten des levens
moet zoeken. De cham-
pagne uit Rheims, de
Eiffeltoren staat in Parijs
en de mooie meisjes vind
je overal als je er maar
oog voor hebt. Een re-
sistantje vormt vaak een
aantrekkelijke achtergrond
om een mooie vrouw nog
aantrekkelijker te maken
door nog maar uit te
stikken. De natuur laat
zich zelden bedriegen,
iets wat Franche Lousazig
volledig brenant en
daarom had ze er dan
ook geen enkel bezwaar
tegen om te laten zien hoe
moeit het langs de Franse
kust kan zijn!

VLIESVERMAAK

De aankuchels rijzen als paddenstoelen uit de grond en wie ook wel eens — in de vakantie of tijdens een zakenreis — een dergelijke club bezocht heeft, kan uit eigen ervaring bewijzen hoe spannend en opwindend zo'n voorstelling kan zijn. Ook de volgende aankuchel is een vrouwenstelsel, de derde en de vierde natuurlijk ook, maar bij nummer vijf ontdekt de bezoeker dat hij dezelfde scène al in club nummer drie heeft gezien en de spanning is er dan gauw af. Vandaar ook, dat een Duitse club op het idee gekomen

is de gasten voor en na de show, iets meer te bieden en degenen ook tijdens de voorstelling. De bezoekers krijgen gelegenheid nader kennis te maken met de meisjes die van de shows meemaken, of met speciaal hiervoor aangestelde gast-vrouwen, die goed de kaart verstaan de gasten amusezen bezig te houden. Deze dames dragen aantrekkelijke kleding, meestal topless natuurlijk, en serveren de gasten hun drankjes. Meerdere keren doen ze niet, wel komen ze er gezellig bijtallen en vullen het helemaal met erg als een van de bezoekers wat al te opgewonden wordt en echt vrouwenvles wil proeven. Praktisch alle meisjes, die de shows geven en de gasten serveren, komen uit de provincie. Zelden zijn het meisjes die in de grote stad geboren en opgevoed zijn. Alles is ook hier het bekende thema: verleid, een kindje, man weg, trek naar de grote stad omdat de familie het meeste leeuw ver uit de buurt heeft. Blijft ze er geëeeg, maar zelden voor normaal werk overdag. De kinderen moeten naar school en

Even de nieuwgekomen gast op z'n gemak stellen.

Zo gebruikt, gaat een blitse er altijd wel in.

Lesbische liefde: het hoogtepunt van de erotische show.

verlangt dat mama trakt te zijn op al te schaal kunnen. Vaak blijft er dan geen andere mogelijkheid voor de lesbische creatie, dan nood- en zwelwerk zoeken en met beide handen grijpen in dat elke gelegenheid aan een guld te verdienen, goed geld, waar en alse — luttelgk alse! — voor over hebben. De clubs bieden het publiek een alse, spannende seks en sadisme, zell-

bevrediging en homoerueliteit in al haar vormen. Vooral lesbische liefde is heel populair bij de kijkers en deze scènes worden dan ook vaak het hoogtepunt van een show. De laatste tijd is er ook veel vraag naar lesbische liefde: een getrouwde vrouw, inmiddels echter gescheiden, maakt grote opgang in Denemarken door met haar grote Duitse heider van de ene club naar de andere te trekken, tot grote opwinding van het publiek, dat voor dergelijke beoetachte vertoningen maar al te graag grof geld over blijkt te hebben.

Ook showgirls vinden het fijn na afloop van het werk verwend te worden.

BABETTE BARBOT

Over het algemeen zijn er maar weinig echte seks-symbolen, de meisjes of vrouwen die iedereen kort en weer iedereen dan ook wijst over hun schouder. Ze zijn als het ware op de vingers van beide handen te tellen. Niet te tellen zijn echter de instanties, de sterren van (meestal dezelfde naamloze als het echte grote idee) en onder allerlei omstandigheden. Op het ogenblik maakt in Parijs Babette Bardot grote opgang en is ze de trekplezier van een minder bekende nachtclub. Geen wonder dat ook, dat wel haar volle naam als lukwiel doet, maar dan natuurlijk alleen de eerste B met daarachter haar achternaam, die nog te vaak echt is ook. Aangezien door de naam, worden de theaterstukken geplaatst en eerlijk gezegd, ze krijgen er geen tijd van. Babette is graag bereid veel meer te laten zien en veel meer te doen dan de echte B.B. en daarom is het de nachtclubbezoeker immers toch begonnen. Zo geven zou je zeggen dat Babette op bepaalde punten zelfs aantrekkelijker is en dat ze er ook goed mee om kan gaan om de aandacht van het publiek er op te vestigen. Missie tourist heeft dan een eerste nacht, want niets blijft je voor je zien, ook al ben je midden in droomland...